

କୁ
ବ୍ୟୁ

ରାମରାମ ।

ବଡ଼ା ମିବାସି

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ କେଦାରନାଥ ବନ୍ଦୁ କର୍ତ୍ତକ ବିରଚିତ ହିଁମା

ଏସ୍ଟ୍ ଅନୁଷ୍ଠାନିକୀମେ

କଲିକାତା

ଶ୍ରୀମଧୁରୂପ ଶୀଘର ଚୈତନ୍ୟଜ୍ଞୋଦସ ଯତ୍ନେ

ଅପରାଧ ମୁଦ୍ରିତ ।

ଆଶୀର୍ବାଦିତ୍ୱାଙ୍କାଳ ବନ୍ଦର ବାଣୀ ।

ମୁଚୀପତ୍ର

	ପୃଷ୍ଠା
ନିର୍ଦ୍ଦିତ	୧
ଶୁଣିକା—	୫
ଶୈଥିବ ବନ୍ଦନା	୯
ଅଲିକା ବନ୍ଦନା	୧୦
ଅଜା ବନ୍ଦନା	୧୮
ଶୁଣିତ୍ୟବନ୍ଦନା ବନ୍ଦନା	୧୨
ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ବନ୍ଦନା	୧୫
ଶ୍ରୀରାମର ବନେ ଗୀମନ	୧୯
ଶୌତାମହ ଶ୍ରୀରାମର କଥା	୨୩
ରାମଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତି ଶୌତାମହ ଉଚ୍ଚି	୨୭
ଶୌତା ପ୍ରତି ରାମର ବିବରୋତ୍ତି	୨୮
ଶୌତାର ଅଙ୍ଗହିତେ ଦେବଗଣେର ଉତ୍ସପତ୍ର	୨୯
ଦେବଭାଗୀରାତିର ଅନେକିର ଅଭୂଯତି	୩୧
ଦେବଭାଗୀର କର୍ତ୍ତ୍ରକ ବାସମଞ୍ଜ ବିର୍ମାଣ	୩୩
ଶୌତାର ଅଜ୍ଞେ ଦେବଗଣେର ଲିଙ୍ଗ	୩୫
ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ରର ରୋଦେବ	୩୬
ଶାରୀଳକଣ କୃତ ରାମଚନ୍ଦ୍ରର ଅବୋଧ	୩୮
ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ରକେ ଆନକୀର ପରିଚିତ	୪୦
ଶ୍ରୀରାମର ରାମଲୀଳା	୪୧

ଶ୍ରୀଭାସହ ଶାଯଚାନ୍ଦୁ ଦିଗେନ୍ଦ୍ରର ଶ୍ରୀ	୫୩
ଶ୍ରୀମତୀ ଅତି ଏକାନ୍ତିର ଶ୍ରୀ	୫୫
ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅତି କୁଳିନୀନେର ଶ୍ରୀ	୫୬
ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅତି କୁଳିନୀନେର ସ୍ତରି ଦୀକ୍ଷା	୫୭
ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅତି ଲଜ୍ଜା ଆଦି ଦେବଗଣେର ଶ୍ରୀ	୫୮
ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅତି ଗଞ୍ଜାର ଓ ମିଳି ଏ ଚାରିଙ୍ଗଣେର ଶ୍ରୀ	୫୯
ଶ୍ରୀମତୀ ଅତି କୌର୍ଯ୍ୟ ଗଣେର ଶ୍ରୀ	୬୦
ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅତି ପର୍ବତ ଗଣେର ଶ୍ରୀ	୬୧
ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅତି ଗ୍ୟାନ୍ତୁରେର ଶ୍ରୀ	୬୨
ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅତି ବୃଦ୍ଧ ଓ ପଞ୍ଚ ଦିଗେର ଶ୍ରୀ	୬୩
ଶ୍ରୀଭାସହ ଶ୍ରୀରାମେର ଜୀଭ୍ୟ ଗମନ	

ରାମରାମ ।

ଭୂମିକା ।

ନମୋ ନମୋ ନାରୀଯଶ ତ୍ରିଭୁବନଗତି ।
ଧୀର ପଦ ଘେବନେ କାହିନା ମରନ୍ତି ॥
ବ୍ରଜାବ ଅନନ୍ତ ସ୍ଵାର ସୁନ୍ଦରିପଦକଞ୍ଜେ ।
ଗଜାର ଉତ୍ତପତ୍ତି ଧୀର ଚନ୍ଦଗୁରୋଙ୍ଗେ ॥
ହେଲ ଅତୀଶ୍ଵରପଦ ମନେକେ ଭାବିବା ।
ଅକାଶିନ୍ଦ୍ର ଅତୁଳୀଲା ଭାଷାଯ ବୁଦ୍ଧିଯ ॥
ଭାବି ମନେ କବି ନହି କି ଜୀନି କି ହୟ ।
ଯାଦୃଶ ଦରିଦ୍ର ଅନ ଆଶା କମ ନାହିଁ ॥
ଶୃଗାଲ ହଇୟା ଚାହେ ପୂଜ୍ୟ ସିଂହମାଝେ ।
ବାହନ ଧରିତେ ସେନ ଚାହେ ହିଙ୍ଗରାଙ୍ଗେ ॥
ଗିରି ଲେଖାଇତେ ସେନ ଚାହେ ପଞ୍ଚଜନ୍ମ ।
ଗଞ୍ଜେରେ ଧରିତେ ସେନ ମଶା କରେ ମନ୍ଦ ॥
ମେଇ ଅତ ଆଶା ମୋର ଦେଖି ବିଗରୀତ ।
ହରିଯେ ବିଷାଦ ହେଉ ଭାବେତେ ମୋହିତ ॥
ବ୍ରଜା ବିଷୁ କୁର୍ଜପଦ କରିୟା ନ୍ମରଣ ।
ଅତୁଳୀଲା ଏବାଶିବ ଲୃତମ ନୁହନ ॥

বিপর্যায় তয় মোর মনে হয় আর ।
ভাগামোর্ধে পাঞ্জু পরিশ্রম ওয় সার ॥
এই পরিহার মাণি পশ্চিম সদনে ।
অজ্ঞানের দোষ না লস্বে কেন অনে ॥
হস্তাপি অশুল্প দেখ শুন্ধ করি সিবে ।
অজ্ঞানের অপরাধ মার্জন! করিবে ॥
বিদ্বান ছাইলে তার এই সে উচিত ।
দোষ শুভি খণ্ড থরে মহত্ত্বের বীত ।
বিশ্রামপদপদ্ম পিতৃলোকের চরণ ।
শিক্ষাশুল্পদপদ্ম করিয়া স্মরণ ॥
দীঢ়াশুল্পদমাশু জ মন্ত্রে অঙ্গরি ।
অনক অনন্তিপদপদ্ম শিরে পরি ॥
গুরুজনচরণপদ্মে করি নতি ।
বিরচিব শ্রুতীলা করিয়া ভক্তি ॥
তস্ম মত কব আমি বাহুল্য নাজানি ।
জ্ঞানকাণ্ডে মহাবৌগে কন শূলপানি ।
শৈলরাজসুতা দৌরী শুমের সামার ।
জ্ঞেতামুগে ষে খীলা করিলা রঘুবরে ॥
চিত্রকূট শৈলে ঝাস করিলা যথন ।
অনকনশ্চিনী মঙ্গে অরুজ লশ্চণ ॥
সেই রামলীলা-কথা বিস্তার করিয়া ।
কহিব সে সুধারস ভাষায় রচিয়া ॥
পূর্ণব্ৰহ্ম অবতার কৌশল্যালিঙ্গন ।
আকেদারনাথ বসু করিলা রচন ॥

ଅନ୍ତକାରେର ପଠିଚର ।

ଆଜମଧ୍ୟର ନିବେଦନ ଶୁଣ ସହାଯ ।
 ଆପନାର ପରିଚୟ ଦିତେ କିଛୁ ହୁଁ ॥
 ଜୀବିବୀ ପଞ୍ଚମତଟେ ଶ୍ରୀରାମପୂର ।
 ତୀତାର ପଞ୍ଚମଚିକ୍ର ଅତି ସଂପଦୁର ॥
 ବିଶ୍ଵିଷ ସମାଜ ଧ୍ୟାତ ବାବେ ବଡ଼ଗ୍ରାମ ।
 କୁଳୀନ କାଯଙ୍କୁ ବିଶ୍ଵନାଥ ବନ୍ଦୁ ଆମ ।
 ତାହାର ତନୟ ଆମି ଦୀନ ଆକିଷମ ।
 ପଦ୍ମମାତ୍ରାତଥେ ମନ ଅନ୍ତ ସର୍ବକଣ ।
 ଶୁଗଲ ତନୟ ମୋର ମର୍ଦ୍ଦ ପ୍ରିୟଦର ।
 ଜୋଟ ପ୍ରିୟନାଥ ବନ୍ଦୁ ଜ୍ଞାନେ ଶୁଣିକର ॥
 କନିଷ୍ଠ ଶ୍ରୀରାଜନାଥ ବନ୍ଦୁ ଶର୍ଣ୍ଣଧାମ ।
 ସର୍ବଦା କରୁଣାଦୃତେ ଶାତିବେ ଶ୍ରୀରାମ ॥
 ଅତପର ନିବେଦନୁ ମୀର ଚରଣେ ।
 ଶ୍ରୀରାମଙ୍କେ ମନ୍ଦର୍କିଳ ହେ ବଡ଼ ମନେ ॥
 ପାହେ ଛଳ ଧରେ ଖଳ ଏ ବଡ଼ ଭୟ ।
 ଥା କରେଲ ଦ୍ରାମଚନ୍ଦ୍ର କୌଶଳଯାତନୟ ॥
 ଅଭୁର କୀର୍ତ୍ତନେ ପ୍ରଭୁ ଅଭୁକୁଳ ହନେ ।
 କଟେ ଅଧିଷ୍ଠାନ ହୟେ ଦାକ୍ଯ ବଲାଇବେ ॥
 ପତିତପାବଳ ଡାମ କରିଲା ସଂଗ୍ରହ ।
 କୃପାଦୁକ୍ତେ ହେବ ନାଥ ତାରିତେ ପାରିବ ॥
 ଶ୍ରୀକେଦାରନାଥ କହେ ଗୌତେ ଦେହ ମନ୍ଦ ।
 ମୁତନ କବିତାରୁମ ଶୁଣ ମର୍ଦ୍ଦଜନ ॥

ग्रन्थानुसार

‘तांश्चिद् इन् । तालकंष्यानि । .

ନମୋ ଗଣେଶ ଗଞ୍ଜଦିନ । କେ ହେ, ଲାତ୍ତେଷ୍ଟିର ଏହି
ପତ୍ର, ବିଷ୍ଣୁ ବିପନ୍ନ ତ୍ରଣ । ଥର୍ମ କାମ୍ ଆତ୍ମ ଜଳି
ଶୁଭକର, ପାର୍ଵତୀରଙ୍ଗନ ତ୍ରକ ପାର୍ବତୀଶିତ, ତୁରଣ
ଅନୁଧ ଆଲୀ କଲେଦର, ଦେଖି ଚର୍ଚ ଶର୍ଷ ॥ ୫୩ ॥

ਕਿਸੇ !

ବିସ୍ତରିନାଶର ନାମ, ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ମନ୍ଦାମ,
 ଓ ଚରଣ ବିନା ନାହିଁ ଗତି ।
ଆସୁ ଅତି ଅକିଞ୍ଚନ, ନୀ ଆମି ଜଗ ଭଜନ,
 ଦୀନେ କୃପା କର ଗଧପତି ॥

ଦାସନା ଶୌର ମନେତେ, ନିଦେଦନ ଓ ପଦେତେ,
 ଶ୍ରୀରାମେର ଲୋକ ଅକାଶିବ ।

କବି ନହିଁ ଭାବି ଚିତେ, କି ବଣିବ କି ଦଣିତେ,
 ଭାବି ମନେ କି ରୂପେ ରୁଚିବ ॥

କୁମି ହେ ଜଗନ୍ତ ଶୁଭ, ଶ୍ରୀଚରଣ କଳ୍ପତର,
 ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ କର ମୋରେ ଦାନ ।

କୃପାବଲୋକନ କର, ଦୀନେର ଛୁରିତ ହର,
 ଦୀନେ ଫିରେ ଚାହ ଭଗବାନ ॥

ମୁଖ ମୋହ ଝାମେନ୍ଦ୍ରିୟ, ଶ୍ରୀପଦ ଭଜନେ ହୟ,
 ସ୍ଵରଣେ ଦୁର୍ଘତି ହୟ ନାଶ ।

ଶ୍ରୀକେଦାରନାଥ କର, କୃପା କର କୃପାମୟ,
 ଅକୃତୀ ପାମର ଲିଙ୍ଗ ଦାନ ॥

ଅଧ କାଲିକାବନ୍ଦନା ।

ରାଗିଣୀ ବାହାର । ତାଳ ଅୟ ।

କାଲି କୃପରୀ ମୀ ଅପର ଜଲେ । ଶରଣ ଲୟାହି
ଏ ଶ୍ରୀରାମା ଚରଣେ ॥ ମୀ ତୋର ନାମେର ଜୋରେ,
ଭବ ଭବେ ନାହିଁ ଘୋରେ, ମାତ୍ର ଜେଲେ ହାଦେ
ତୋରେ ତୋରେ ମାତ୍ର ॥ ॥ ॥

ରାମରାମ ।

ତ୍ରିପଦୀ ।

ବନ୍ଦୀ ବିଶ୍ୱବିଜନି, କାଳି କାଳନିବୃତ୍ତି,
ଦୟାମ୍ଭିନ୍ଦୁ ଧୂର୍ଜନ୍ତି ଆରାହେ ।
ଶ୍ଵର୍ଗ ବୁନ୍ଦିଲ ତୁମି, ସକଳେରୁକୁଳ ତୁମି,
ତୁମି ଆଦା ତୁମି ଅନ୍ତ ସଥେ ॥
ବରମ ନୀଳମଜିନୀ, ନବସନ ଆଭା ଜିନି,
ଗୋଡ଼ଶୀ କୁପର୍ଣ୍ଣୀ ସଚନ୍ଦ୍ରା ।
ଚରଣତଳ ବରମ, ଜିବି ତୁରଣ ଅରା,
ରହିଲେ ଉଦୟ ଶଶିକଳା ॥
ବୃତମ ଶୂନ୍ୟର ବାଜେ, ଭରବୀ କାଳଯେ ଭାଜେ,
କଞ୍ଚାରେ ମୋହିତ ତିଳ ଥୁର ।
କଟିଲେ କିଳିବୀ ବେଡା, ନୃକରୁତ୍ରେଣୀ ଧେରୀ,
ଭାବେ ଗାପା ବୃତମ ଶୂନ୍ୟର ॥
ଭୁର୍ବେ ମାତି ଗଜୀର, ଅକାଶେ ତ୍ରିବଳ ଶିଖ,
ମୁଣ୍ଡମର ହଦୟ ସରସ ।
ଗିରିଶୂଙ୍ଗ କରିକୁଞ୍ଜ, ଶ୍ରୀକଳ କିବା ଦାଡ଼ିଷ,
ପଯୋଧର ମୁଧାର କଳମ ॥
ଶୁଣାଶୁକୁପାନ କରେ, ଦରାଭୟ ମୁଣ୍ଡ ଥରେ,
ଚାରି ଭୁଜେ ଦେଖିଲେ ଶୁଣର ।
କିବା ଭୁବନ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳା, ଗଲେ ଦୋଲେ ମୁଖମାଳା,
କୁଥିରେତେ ମାର୍ବା କଲେରର ॥
କୋଟି ଚଞ୍ଚାପା ଜିନି, ଶୁଅକାଞ୍ଚ ମୁଖରୀନି,
ମୁଧାରାଣି ବରିବେ ବଚନ ।

କୃଷ୍ଣପୁଅ ମୁକ୍ତାଳ୍ପିଚି, କିମୀ ମାଡ଼ିଥେର ଶୁଚି,
ଲୟକ୍ଷ୍ମୀ ବିକଟ ଦଶନ ॥

ଲୋଜଜିଲା ଡକୁରସେ, ଥାରା ବହିତେଛେ କମେ,
ଶର୍ମିତୁମେ ଶବ ଶିଖ ଦୋଳେ ।

ଶୁକଚିରୁ ତିଳଫୁଲ, ନହେ ନାଶିକାର କୁଳ,
ତ୍ରିଲଘନେ ଭାଲେ ଅର୍ପି ଆଲେ ॥

ଏଲୋଟକେଣୀ ଦିଗମ୍ବରୀ, ଶବ୍ଦାଦନୀ ଭୟକୁଳୀ,
ଭାକିନୀ ସୋଗିନୀ କେତେ ମଜେ ।

ଯଦୀ ପ୍ରଶାନ୍ତରା ମିଳୀ, ଯଶାବେ ରଣରଙ୍ଗିନୀ,
ଦେବାଦି ନାଶୟେ ଭୁକୁଭଞ୍ଜେ ॥

କର୍ମାଳକାଳ ଶାରୀରେ, ଯେନ ଜବ ଭାସେ ଜୀରେ,
ଶୋଭିତେଇ ଧାରା କି ଶୋଭିଛେ ।

ଚୌଦିକେ ବୈଷିଠ ଭୂତ, ଅଗନ୍ମା ଶିଵଦୂତ,
ପିଶାଚ ଭୈରବ ସେ ନାଚିଛେ ॥

ଅଜି ସୁରପୁରୀ କାଶୀ, ଚରଣେ ରଜ ମର୍ଯ୍ୟାନୀ,
ଦିବାଲିଶି ନିରୀକ୍ଷଣ କରେ ।

ଚନ୍ଦନାକୁ ରଜୁଜବା, ଶ୍ରୀପଦେ ଦିଯେଛେ କେବେ,
ଧ୍ୟାଯ ପଦ ମୁତ୍ତାନ୍ତର ନରେ ॥

ଭୂମି ମା ଦର୍ଶମଜଳା ମଞ୍ଜଲମାରିନୀ ।

ସଂସାରେ ହିତକାରିନୀ, ମହାପ୍ରମୟ ବାରିନୀ,
ବିଶ୍ୱଗତି ଅଗନ୍ତ ଭାବିନୀ ॥

ଆମି ଦୀର ଅକିଞ୍ଚନ, ଚରଣେ ଶର୍ଣ୍ଣାପନ,
ରକ୍ଷା କର ଦୀନ ହୀନ ଆମେ ।

ତରିବାରେ ଭବଦୋର, କେବଳ ଭର୍ମା ତୋର,

ରାଧାକୃତୀ

শা তোর অপার অভিমা বেদে শুনি ।
 তাই ডাকি আগপণে, দৃশ্যা কর এ প্রপঞ্চে,
 তবে মে মাহাদ্বা এড় গণি ॥
 দৈমবতী হতজাহা, স্বাক্ষা যনী মহামায়া,
 বিশালাক্ষী দারাহী বিষণ্ণা ॥
 যোগাধ্যা ইংজবল্লভী, অয়া ভূবনা বৈকৰ্ণী,
 অগদস্মৃ বহুমা বগলা ॥
 কৃপামুকী কৃপাদুষ্টে, দারেক চাহ গরিষ্ঠে,
 কুষ্ট হয়ে তাপিত তনয়ে ।
 শ্রীকেদারিনাথ বলে, স্থান দিও পদতলে,
 এ দামের নিমান সময়ে ॥

ଅଥ ଗଞ୍ଜାରୁ ଦୟନୀ !
ବାଗିନୀ କାଳାଂତ୍ରୀ : ଡାଳ ଏକଡାଳା ॥
ହେଉ ମା ଅପାଙ୍ଗେ ଗଞ୍ଜେ କରୁଣାକାରିନୀ । ମୁଖଦା
ମୋକ୍ଷଦା ଗଞ୍ଜା, ଦୈତ୍ୟଲୋକା ତାରିନୀ ॥ ଐ ବାରି
କାରମବାରି, ସୃଷ୍ଟି ଆଦି ମୁସଧାରି, ଶିରେ ଧରେ
ତ୍ରିପୁରାତି, ତ୍ରିଭାଗହାରିନୀ ॥ କ୍ରୁ ॥

শঙ্খত্রিপদী।
 দেবী মূরেখরী, গিরীজ্ঞকুমারী,
 মাতা ভগবতী গঁজে।
 ত্রিপথ গামিনী, ত্রিলোকতাৰিণী,
 কৃষ্ণ তুরুল তুরুলে॥

ଶ୍ଵରୁଶିତ୍ରୋମନି, ପତିତପାଦନୀ,
 ଭାଗୀରଥୀ ନିରାକାର ।
 ଆଗମ ନିଗମେ, ନାହିଁ ଦିତେ ସୀମେ,
 ତବ ମହିମେ ଅପାର ॥
 ଶ୍ରୀଜନ୍ମ ମହିମା, ଅତୁଳ ଅମୀମା,
 କୃପାମୟ ମାତ୍ରଗଞ୍ଜେ ।
 ହରିପାଦୋତ୍ତମା, ତରଙ୍ଗିନୀ ଶିରା,
 ତିଶ୍ୱ ଧବଳ ତରଙ୍ଗେ ॥
 ଛରୀକୁଳ ଦୟ, ଜୁଷ୍ଟି କରମ,
 ଭବସିକ୍ଷୁ କର ପାର ।
 ତୋମାର ସଲିଲେ, ଜୀବନ ଶୁଜିଲେ,
 ପୁନର୍ଜୟ ନାହିଁ ଆର ॥
 ତୋମାରେ ସେ ଜୁଲ, କରମେ ଭଜନ,
 ତୋହାରେ ଇକ୍ଷତାରିଣୀ ।
 ଶମନେର ଭୟ, ତୋର ନାହିଁ ହୟ,
 ଆହୁବୀ ମୋକହାୟିନୀ ॥
 ପତିତୋଜ୍ଞାରିଣୀ, ଭୌଷ୍ଠେର ଅନନ୍ତି,
 ବିଶ୍ୱମୟୀ ଲୋକଗତି ।
 ତ୍ରିଭାପହାରିଣୀ, ଶୋକ ନିବାରିଣୀ,
 କୁଳ କୃପା ଭାଗୀରଥୀ ॥
 ତବ କୃପା ବାରେ, ଥାକେ ଏ ସଂସାରେ,
 ସମ ତାରେ କରେ ଭୟ ।
 ଚତୁର୍ବିର୍ଗ କଳ, ତୋର କରତଳ,
 ପୁନଃ ଗର୍ଭବାସ ନୟ ॥

ଲବୁକବାରିଣୀ, କଳୁମନାଶିନୀ,
 ମୋକ୍ଷଦା ଜ୍ଞାନଦୀ ଗଞ୍ଜେ ।
 ଅସ୍ତ୍ର ଅସ୍ତ୍ର ଗଞ୍ଜେ, ଏ ଦିନ କ୍ଷିଣିଯେ,
 ହେବ ମା କଳୁମାପାଞ୍ଜେ ॥
 ସୁଖମେ ଶୁଭମେ, ଭୂମମେ ପ୍ରେସମେ,
 ମୁଦ୍ରାନୀ ଭଗବତୀ ।
 ରୋଗ ଶୋକ ତାପ, ମଂହର ଗୋପାପ,
 ଗନ୍ଧେ କର ମେ କୁମତି ॥
 ମେଦକପାଲିନୀ, କରଣକାରିଣୀ,
 ଦେହ ମା ଚରଣଶ୍ରୀ ।
 ଦର୍ଶନେ ତୋଷାର, ପୁଣ୍ୟର ସମ୍ପଦାର,
 ଶର୍ଶମେତେ ପାପ ହ୍ୟ ॥
 ନିକଟେ ତୋଷାର, ବମତି ବାହାର,
 ଦେଇ ଜନ ପୁଣ୍ୟନୀନ ।
 ଧରମ୍ଭ ବୈସେ, ତୋଷାହୀନ ଦେଶେ,
 ନହେ ମୃପତି କୁଳୀର ॥
 ବରମିହ ନୀରେ, କମଟ ଶରୀରେ,
 କିଷ୍ଟ ନରୁଟ ସଫରୀ ।
 ଧର୍ମ କରି ମାନି, ପୁଣ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଆନି,
 ଦେବତା ଭୁଲନା କରି ॥
 ତୋ ଭୁବନେଶ୍ୱରି, ଶେତାଙ୍ଗୀ ମୁଦ୍ରାରୀ,
 ଶୁରାଶୁର ଲର ମାତୀ ।
 ଡିଲ ସଂସାର, ମକଳି ତୋଷାର,
 ତୁମି ମା ଧାତାର ଧାତା ॥

ତବ ଜଳେ ପାକ, ଅଛି କିନ୍ତୁ ଶାକ,
 ଦେବତା ଘୂର୍ଣ୍ଣ ଗଣ ।
 ମେ ଅଛି ସେ ଥାଯ, ସମ୍ମର ଥାଯ,
 କହେଛୁଲ ହ୍ୟାସ ମୁଣି ॥
 କୁର୍ମବଂଶ ଜାନି, ତଗୀରଥ ଜାନି,
 ତୋମାରେ କିନ୍ତି ଆନିଲ ।
 ବ୍ରଙ୍ଗଶାପେ ଧଂସ, ତୁମ ପୂର୍ବବଂଶ,
 ତାମାରେ ଉଚ୍ଛାରିଲ ।
 ଶାତକ ବୋଞ୍ଚନେ, ଥାକିରେ ସେ ଜଳେ,
 ଗଜୀ ଗଜୀ ମୁଖେ ବଲେ ।
 ଧନ୍ୟ ଦେଇ ନର, ପୁଣ୍ୟ କଲେବର,
 ଆମାଣ୍ଟେ ବୈକୁଞ୍ଚ ଚଲେ ॥
 ମାଗରମଙ୍ଗମ, ହାନ ଅଶୁଷମ,
 ମନ୍ଦଶଳେ ପାପ ହରେ ।
 ବ୍ରଙ୍ଗହନ୍ତା ପାପୀ, ହୟ ବିକୁଞ୍ଚପ,
 ମକରେ ଆନ ସେ କରେ ॥
 ଅପମୃତୁ କ୍ଷୟ, ନାରାୟଣ ହୟ,
 ଅଶ୍ରୁ ସଦି ପଡ଼େ ଆଲେ ।
 ମହାହରାଚାରୀ, ପରଶେ ଶ ବାରି,
 ସକାର ବୈକୁଞ୍ଚ ଚଲେ ॥
 ଏ ଦେହ ପତଳେ, ତୋମାର ବିହଳେ,
 କେହ ମାହି ଗୋ ଶିବାନି ।
 ପିତା ମାତା ସତ, ମାତା ସୁତ କତ,
 ଆର ସତ ସନ୍ତୁ ଆନି ॥

ଅଥ ଶ୍ରୀଚତୁମ୍ୟଦେଵ ଦମନ ।

ଗୋର୍ବାନିଧି କୋଥାର ଗେଲେ ପାବରେ । ତାଜେ ଛଦି
ନଦେଶୁର, କୋଥା ଗେଲେ ମେ ଗୋର, ତାରେ ମୀ ଦେ-
ଖିଯା ଆଣ କାଂଦେରେ ॥ ହିଯା ବିଦରିଯା ସାଇ
ରେ । ଆମି କୋଥା ହାତ ରେ ॥ ଫ୍ରେ ॥

ତ୍ରିପଦୀ ।

ଦନ୍ତ ଥାଳୁ ଶ୍ରୀଚିତ୍ତଶ୍ଵର ଶତୀନ କୁମାର ।

ନବଦ୍ଵିପେ ଅବତରୀ, ଶ୍ରୀଗୋରାଙ୍ଗ ରୂପ ଧରି,
 . ଲୀଳା କୈଳୀ ଅତି ଚମ୍ପକାର ॥

ଧ୍ୟାନ କଣିତୁଗ ମଞ୍ଜୁ, ସାହେ ଏତୁ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ,
 . କରବେଶେ ଗୌରବରୂପ ।

ଶତ କୋଟି ଇନ୍ଦ୍ରାଧିତା, ଜିନିଯା ବରୁଣ ଆତ୍ମ,
 . ମୋହ ସାଥ ଜଗତେର ଜନ ॥

ନବୀନ କିଶୋର କାନ୍ତ, ତେଜୋରାଶି ଦୀପ୍ତ ପାଯ,
 . ପାଦରିଷ୍ଟମଣ ସମ୍ମେ ସତ ।

ଛାଡ଼ିଯା ମଂସାର ଆଶ, କରିଲେ ଧର୍ମମଞ୍ଜାସ,
 . ଅକାଶିଳୀ ପ୍ରେସରସ କଟ ॥

କମଣ୍ଡଳୁ କରେ କରି, କଟିତେ କୌପିନ ପରି,
 . ବହିର୍ଦ୍ଦୀମେ କରି ଆଛାଦନ ।

ମୁଢାଯେ ଢାଚର କେଶ, ଧରିଯା ସଙ୍ଗ୍ୟାମୀବେଶ,
 . ସ୍ଥାନେଇ କରଯେ ଅମଣ ॥

ମୁଖେ ସମା ହରିବୋଲ, ଭୀମ ଶମ ମହାରୋଲ,
 . ଅଞ୍ଚ ବୋଲ ମୁଖେ ନାହି ଆର ।

ହରିନାମ ପ୍ରକାଶିଲା, ମୁକ୍ତିଗଥ ଦେଖାଇଲା,
 . ଅନ୍ୟାନ୍ୟେ ହରିବେ ମଂସାର ॥

ଶ୍ରୀରାଧିକା ଭାବେ ହରି, ଶ୍ରୀଗୋରାଙ୍ଗ ରୂପ ଧରି,
 . ରାଧାଭାବେ ହଯେ ଗମ ଗମ ।

ତଲିରୀ ପଡ଼େଇ ଧରା, ଭାବେତେ ରା ସାଥ ଧରା,
 . ରାମାନାମ ଭକ୍ତିର ହୃଦ ॥

ମଂତ୍ରି ଦୈକବଗଣ, ହରିନାମ ମୁକ୍ତିର୍ଦ୍ଦିନ,

ବାଜେ ଥୋଲ କରନ୍ତାଳ, କେହ ବଲେ ଭାଲ ଭାଲ,
 କେହ ଭାବେ ଗଡ଼ିଗଡ଼ି ସାଇ ॥
 ଉର୍ଜୁ ମୁଖେ ଉର୍ଜୁ ପଦେ, କେହ ନାଚେ ପ୍ରେମମଦେ,
 କେତ ବଲେ ହରି ହରି ବୋଲ ।
 କେହ ମୋହିତେ ମହୋତେ, ପଡ଼େ କାଳିତେ କାଳିତେ,
 କେହ ତାରେ ଧରେ ଦେଉ କୋଣ ।
 ଭାରୁତି ଗୋମାଳି ମଙ୍ଗେ, ନାଚୀ ଗାଇୟା ରଙ୍ଗେ,
 ଲୀଲାଚଲେ କରିଲା ଗମନ ।
 ଦହାଅଭୁ ଶ୍ରୀଚିତ୍ତଙ୍ଗ, ସଂମାତ୍ କରିଲା ଧର୍ମ,
 ଦେହ ମୋରେ ଚରଣ ଶରଣ ॥
 ହାହା ପଭୁ ଶ୍ରୀଗୌରାଙ୍ଗ ଦୟା କର ଦୀନେ ।
 ଆମି ଅତି ମୁଦ୍ରିତି, ନା ଜାମି ପ୍ରେମତ୍ତକତି,
 କରଣୀ କେ କରେ ତୋମା ଦିଲେ ॥
 ଭୂମିତ କରଣା ସିଙ୍ଗୁ, କିଞ୍ଚିତ୍ କରଣା ଦିଙ୍ଗୁ,
 ଦୀରଦଙ୍କୁ ଦୀନେ କର ଦାନ ।
 ପୁରୀଓ ମନେର ଆଶ, ମେବା ଦିଯା କର ଦାମ,
 ହାହା ଅଭୁ କର ପରିତ୍ରାଣ ॥
 ମିଛେ ସଂସାର ମାର୍ଯ୍ୟାର, ମୁହ କାରାଗାର ଡାଯ୍,
 ମୁକ୍ତ ଆମି ହେ କତ କ୍ଷଣେ ।
 କରଣୀ କରିଲେ କବେ, ଏ ଯନ୍ତ୍ରଣୀ ସାବେ ତବେ,
 କବେ ଆମି ସାବ ବୁନ୍ଦାବନେ ॥
 ମୁଖେ ତବ ଶ୍ଵର ଗାବ, କୁଞ୍ଜେ କୁଞ୍ଜେ ମେଗେ ଧାବ,
 ସନ୍ତୋମିବ ଅଭୁ ଭକ୍ତଗଣେ ।
 ବ୍ରଜବାଲି ପଦରେଣୁ, ଭୂମିତ କରିବ ଭନୁ,
 ମର୍ବଦା ବନ୍ଧିବ ମାଧୁମନେ ॥

এই মনে অভিলাষ, 'পূর্বাহ মাসের আশ,
তবে ধন্ত্ব হয় ম্যকায়।
আকেদাৰমাথ বলে, মহাপ্রভু দয়া হণে,
তবে ঘুচে সংসারের মায়।।

শ্রীরামচন্দ্ৰবন্দন।।

ত্রিপদী।

হইয়ে পান্তি ভাস্তু, ননামি আৰক্ষীকাণ্ড,
বামচন্দ্ৰ জৰিলেৱ পতি।

পূর্ণব্ৰজ অবতাৰ, বিশ্বকূপ বিশ্বাধাৰ,
কৃপাদৃষ্টে চাহ দীন পতি।।

ভূমি কৃপা কৰ যাবে, চতুর্বর্গ দেহ তাৰে,
ধৰ্ম ধন্য সুবে তাৰে কয়।

বিপজ্জনকুল ভূমি, আকাশ পাতাল ভূমি,
ডোমাতে উৎপত্তি সমুদয়।।

ভাস্তুরকুশেৱ পতি, দীনেৱ হৃষ্টয় অতি,
হেতে দয়া কৰ রামধন।

ভূমি বিমুগ্ধ ভূমি হয়, ভূমি ব্ৰহ্মা পৰামুগ্ধ,
ভূমি সৰ্ব জীবেৱ জীবন।।

অনুকূলজিনী সঙ্গে, জীড়ী কৰ মনোৱনে,
বিৱাজিত রাজসিংহাসনে।

আমি দীন কিবা কৰ, দক্ষিণে লক্ষ্মণ জৰ,
শিরে ছত্ৰ ধৰেছু যতনে।।

କି କରିବ ଅନୁମାନ, ପାଇଥିଲେ ହମ୍ମମାନ,
ପଡ଼ିଯେ କଣ୍ଠଇ ଶୋଭା ପାଇ ।
ବାଜୀକି ଲିଖନ ଏହି, ଭକ୍ତ ଅଧିଳ ମେହି,
ଝଞ୍ଜ ଅବତାର ବଲେ ସାଇ ॥
ବାମେତେ ଜନକୁମୁଦୀ, କିବା କୁପଣ୍ୟୁତୀ,
ଚରଣେ ଜିନେଛେ ଶତଦଳ ।
ଅପର କି ଘନୋହର, ସେ ପଦ ଭାବିଲେ ଗତ,
ଭକ୍ତ ପାଇ ଚତୁରଗ୍ର ଫଳ ॥
ମାତ୍ର ଆତ୍ମରୁଣ ଗାଁର, ବୃତନ ମୂର୍ଖର ପାଇ,
ଆକାରେ ଭୟର କାଳେ ଲାଜେ ।
ଚରଣରୁଥରେ ଶଶୀ, ଅଭିଗ୍ରାୟ ପଡ଼େ ଷ୍ଟ୍ରୀ,
ନିଷ୍ଠେ କତ ଭାକ୍ତର ବିରାଜେ ॥
କି କହିବ ଅପରପ, ମୁନାତି ଅମୃତକୁଣ,
କେଶରୀ ଜିନିଯା ମଧ୍ୟକ୍ଷାନ ।
କେ ଆହେ ନାମର ତୁଳ, କରୁ ନହେ ତିଳକୁଳ,
କୋଟି ଟାଙ୍କ ଜିନିଯା ବୟାନ ॥
ଶଳାଟେ ସିଙ୍ଗୁରବିନ୍ଦୁ, ଅଜ୍ଞିତ ତପନ ଇନ୍ଦ୍ର,
ତାହେ ଦୀପ୍ତ କରେ ତିର୍ତ୍ତୁବନ ।
ବିଶ୍ୱିତ କେଶଜାଳ, ନିଜି କତ ମେଘମାଳ,
ବାଜ୍ରିଯାହେ କବରୀ ଚିକଣ ॥
ଅମଳା କୋମଳା ଦେବୀ, ସାଂହାର ଚରଣ ମେବି,
ଅହେଲ ସଙ୍ଗ୍ୟୁସୀ ହୟେ ରହ ।
ଜିଲୋକେର ମାନ୍ୟ ସେଇ, ତୋମାର ବାମେତେ ମେହି,
ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆହକୀ ଉଦୟ ॥

সর্বলোকহিতকারী, রাজস দানব মারি,
 অমরের ঘূচাইলে শঙ্কা ।
মহাকোধে ভূমি হরি, রাবণে নিধন করি,
 বিভীষণে সমর্পিলে লঙ্কা ॥
যোগীগণ ষোগাসলে, পাদপদ্ম ভাবে ঘৰে,
 উর্ধ্মস্থে মুদিয়া রয়ন ।
সুখ মোক্ষ জ্ঞানেদয়, তোমারে ভজিলে তয়,
 সার বুদ্ধি যে জন সুজন ॥
যদি নত ভাগাকলে, মৃত্যুকাণে রাম রলে,
 পাপে মুক্ত তহে মোক্ষ পায় ।
পড়িয়া বিপদ বোরে, ভাকিলে লক্ষিতজ্ঞারে,
 অবশ্য তরিয়া মেই ষাট ॥
নাহি জানে অহেষ্ট, রামনাম দ্বিজকর,
 মধ্যেতে কতই আছে রস ॥
এক নামে কত কল, দশ ভূমি রসাতেল,
 মধ্যে যাঁর মাতি ধরে বশ ॥
আশি দীন কিব করি, না আশি ডজন হরি,
 শঙ্গে কিঙ্গরে রাখ পায় ।
রামসৌন্দী প্রকাশিতে, মালস করেছি চিতে,
 বামনের চন্দ্ৰ ধৰা প্রায় ॥
শুন অহে শ্ৰীরবাস, পূর্ণ কর অভিলাষ,
 তোমার কৃপাতে কিমুহয় ।
রম্ভুরাধ সীতাপিয়, অস্তে দুরশম দিয়,
 শ্ৰীকেদারনাথ বসু কয় ॥

ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ବଲେ ଗନ୍ଧନ ।

ଭଜ ରୁଷୁନକ୍ଷନ । ରାମ ପତିତପାବନ । ଅନ୍ତିମ ପାଦ
ଜଗଜୀବନ ॥ ଇତକଣ ଗେଲ କାଳ ଭାବ ମେ କାଳ
ବରଣ । ବୃଥା କାଜେ ଦିନ ଖେଳ, ମୁଖେ ରାମ ରାମ
ବଳ, କେବାର କହିଛେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ॥ ଖ୍ରୁ ॥

ପରାମ ।

କୈଗୀମ କୁର୍ବର ଅତି ମନୋହର ଶାନ ।
ତର ମହ ତୈତିହୟକୀ ଆମକେ ଖେଳାନ ॥
ଦିଲା ତତ୍ତ୍ଵସିଂହାମନୋପରେ ତୁଟେ ଜନ ।
ସମୁ ପେ ଖେଳାର ସତ୍ତାନନ ଗଜାନନ ॥
କୁର୍ବର ମହି ମହାକାଳ ତ୍ରିଶୂଳ ଧରିଯା ।
କହିଛେ ବଦମ୍ବର କୌତୁକ କରିଯା ॥
ପାର୍ବତୀର ପ୍ରତି କନ ଦେବ ପଞ୍ଚାନନ ।
ଓନ ପ୍ରଥିତିମେ କହି ଅପୂର୍ବ କଥନ ॥
କୁର୍ବର ବଂଶେ ବିକୁଣ୍ଠରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅବତାର ।
ଶୀତୋ ନାମେ ମହାଲକ୍ଷୀ ପ୍ରିୟମୀ ଡାହାର ॥
କରିଲା ଅଶେଷ ଲୌଲା ଜୀବକୀ ମହିତ ।
ପାତମ ପବିତ୍ର କଥା ଶ୍ରୀରାମଚରିତ ॥
ଗୋରୀ କର ପ୍ରାଣବାଧ କରି ନିବେଦନ ।
ଶୁନିବାରେ ଇଚ୍ଛା ବଡ଼ ମେ ସବ କଥନ ॥
କି ଲୌଲା କରିଲା ରାମ ଜୀବକୀର ମହ ।
ବିଜ୍ଞାର କରିଯା ଡାହା ଏ ଦାସୀରେ କହ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରଚୂଡ଼ ବଲେନ ଶୁନନ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ରାବନୀ ।
ଶୀତୋ ମହ ରାମଲୌଲା କୈଗୀ ରଙ୍ଗୁମଣି ॥

ମେଇ ରାଜମହାତ୍ମା କହି ଅପୁର୍ବ କଥନ ।
 ଶ୍ଵର ହସେ ତଗବତୀ ଶୁଣ ଦିଯା ମହା ॥
 ପିତୃମନ୍ତ୍ର ପାଲନେତେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବବେ ।
 ହଇଲେନ ବନବାସୀ ଜୀବ ଆହ୍ନ ସବେ ॥
 ସଙ୍ଗେତେ ଅନକୁମାରୀ ଅମୁଖ ଲଞ୍ଛନ ।
 ତପଶ୍ଚାର ବେଶେ ସବେ ଅବେଶିଲ ବିନ ॥
 ମଦିମୟ ଅଳକାର ଜ୍ଞାନୀ ସକଳ ।
 ପତି ଅମୁରାଂଗେ ସୌଭୀ ପରିଲ ବାକଳ ॥
 କୁଞ୍ଚଳ ବିନାୟେ ଜଟୀ କରିଯା ସୁନ୍ଦର ।
 ପତିର ଦେବାର ରତ୍ନ ରଜନୀ ବାସର ॥
 କୌଣ୍ଡଳ୍ୟାନୟ ଆର ସୁମିତ୍ରାନନ୍ଦନ ।
 ପରିଲେନ ବୃକ୍ଷଛାଳ ଜ୍ଞାନୀ ବନନ ॥
 ପୃଷ୍ଠେ ହୃଗଛାଳ ଶରତୁଳ ଶୋଭେ ଆର ।
 ଧାରକରେ ଧୂକ ମନ୍ତ୍ରକେ ଜଟୀଭାର୍ତ୍ତା ॥
 ମାନ କରୁଟେ ବନେ ବନେ ଭ୍ରମେ ତିନ ଜନ ।
 ଚିତ୍ରକୁଟେ ଶୈଳେ ଗିରୀ ଦିଲ ଦରଶନ ॥
 ପତ୍ରେର କୁଟୀର ବାନ୍ଧି ବଞ୍ଚିଲ ଜଥାର ।
 ବଞ୍ଚିଲେନ କତ ଦିନ କଥାର କଥାର ॥
 ଜନେ ଜନେ ଉପନୀତ ହୃଦୂଚିତ୍ର ମାସ ।
 ଶୁକ୍ଳ ଅବସ୍ଥୀ ତିଥି ଶଶୀ ମୁଅକାଶ ॥
 ମେଇ ଦିଲ ରାଷ୍ଟବେଳ ଜାତିତିଥି ହୟ ।
 ଲଞ୍ଛନ ଶାଇଲ ବନେ ଶୁଲେନ ଜାପର ॥
 ଶୁକ୍ଳବି ରମିକଟନ୍ତ୍ର ଶୁକ୍ଳ ଦିଲ ଶାତ ।
 ଶ୍ରୀରାମେନ୍ଦ୍ର ରାମମୀଳା ରତ୍ନ କେନ୍ଦ୍ର ॥

ସୀତା ସହ ଶ୍ରୀରାମର କଥା ।

ପ୍ରସାଦ ।

ଆଜିକେବେ କରିଯା ରାମ କମ ଜୀବକୀୟେ ।
 ଆଜି ଦକ୍ଷ ହୃଦୟ ପ୍ରିୟେ ହଇଲ ଶରୀରେ ॥
 ଆଗତେର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଭୂମି ଶୁନି ଶୁନି ବଚନ ।
 ଦେଇ କଥା ନାହିଁ ଜୀବନ ଆଣେର ଅଶ୍ଵଣ ॥
 ତୋମାରେ କହିବ ଏହେ ଶୁଣ ମେ ଭାବନ୍ତି ।
 ଶ୍ରୀରାମନବୀ ଅମ୍ବା ସମ୍ଭାବନୀ ତିଥି ॥
 ଆଜି ମହ ଜମ୍ବ ହେତୁ ଶୁଭମିନ ହୃଦୟ ।
 ଅଶ୍ଵଦିଲେ ନାନୀ ଶୂଦ୍ଧ ଭୂତଙ୍ଗ ଅଗମଯ ॥
 ବିଦୟୀ ମରିଛ ଆମ ସର୍ବାଚାର କୀମେ ।
 କେ କୋଥା ବା ଶୂଦ୍ଧଭାଗ କରେ ଅଶ୍ଵଦିଲେ ॥
 ମେବତୋ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶୁଭ୍ରଭାନ ପୁଜନ ।
 ଅଶ୍ଵଦିଲେ କରେ ଥାକେ ଆଗତେତୁ ଜନ ॥
 ନାନୀ ମିଷ୍ଟ ଅମ୍ବ ଭୂତଙ୍ଗ ନାନୀ ଶ୍ରୀଭୂତା କରେ ।
 ବାମା ଗୌତ ମୂର୍ତ୍ତ କରେ ହରିବ ଅଶ୍ଵତେ ॥
 ଯେ ବେମନ ମେହି ମତ ବୁଝେ ହେବ ମତ ।
 ଅଶ୍ଵଦିଲେ କରେ ଶ୍ରୀଭୂତ ମେବନ ମଞ୍ଜବ ॥
 ବିବିଧ କୁମୂଳମାଳା ବିବିଧ ଭୂଷଣ ।
 ପରିଯାମୀ ଶୂଦ୍ଧତେ ହିଲ କରିଯେ ଘାପନ ॥
 ଶୁନିଲେ ପ୍ରିୟସି ଅମ୍ବ ଆମି କି କରିବ ।
 ବିଧାତୀ ବକ୍ଷିତ ମୋରେ କୋଥା କି ପାଇବ ॥
 ବନ୍ଦାରୀ ହେଁ ଆମି ବଡ଼ଈ ହୃଦୟିତ ।
 ପାଞ୍ଚମି ପାଞ୍ଚମ ପାଞ୍ଚମ ପାଞ୍ଚମ ପାଞ୍ଚମ ॥

ଅମ୍ବ) ମମ ଶୁଦ୍ଧେର କଂପନୀ କର ସତୀ ।
 ଆମିହ ତୋମାର ସ୍ଵାମୀ ଶୁନ ଶୁଣବତୀ ॥
 ତଥେହି ଦରିଜ୍ଞ ଏକେ ତାମ ବନ୍ଦାରୀ ।
 ଆମ୍ବ) ତୈତେ କିଛୁ ମୁଁ ନହିବେ ତୋମାରି ।
 ହଥାପି ସତୀର ସ୍ଵାମୀ ଏତାଦୃଷ ହୟ ।
 ମହାରୋଗୀ କୁଟ୍ଟ ଅଡ଼ ମୁଖ୍ୟ ଛୁରାଶୟ ॥
 କି ଦରିଜ୍ଞ ଦୀନହୀନ ଆମ ନାହି ଥରେ ।
 ତଥାପି ସତୀତେ କୋଥା ପତି ଭାଗ କରେ ॥
 ପତିର ମେବାର ତୁଳ୍ୟ ନାକି ଆର ପୁଣ୍ୟ ।
 ସେ ନା କରେ ପତିମେବା ସବ ଡାର ଶୃଙ୍ଖଳ ।
 ପତିମେବା ଯହାପୁଣ୍ୟ ବେଦେ କର ଛିର ।
 ପତିର ସମାନ ଶ୍ରୁତ ନାହି ରମଣୀର ॥
 ପତିର ସେ ଅଭିଲାଷ ବାତେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୟ ।
 ସତୀର ମାନସ ବଟେ ବୁଝ ହୟ ନେଇ ।
 ତୁମି ମମ ପ୍ରିୟତମା ନିରୂପମା ଶୁଣେ ।
 ଶବ୍ଦିର ଶୀଜଳ ହୟ ତବ ଶୁଣ ଶୁଣେ ॥
 ଅମ୍ବ) ମୋତ ଜୟଦିଶ ଶୁଭକଣ ଅତି ।
 ଆମାର ଯହତୀ ପୂଜା କର ଶୁଣବତୀ ॥
 ବନ୍ଦିକେର ସାର ଶୁଣି ଆମିଯା ନିଶ୍ଚିତ ।
 ବୁଢିଲ କେମାରିବାଧ ଶ୍ରୀରାମଚରିତ ॥

ରାମରାମ ।

ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅତି ସୌଜାର ଉତ୍କଳ ।
ତ୍ରିପଦୀ ।

ଶୁଣିଯା ଜୀବନକୀ କମ, ଏ ଦାସୀର ଲିବେଦନ,
ତଥ ଅଗୋଚର କିନ୍ତୁ ମାଇ ।
ଯେ ଦେଖି ଦୁଃଖେର ଦିବା, କୋପାଯ ପାଇବ କିବା,
ହଳ କିବା କରିବ ଶୋଦାଙ୍ଗ ॥

ଶୁଣ ଅହେ ଦୟାମିତ୍ୟ, ମେଇ ନାହିଁ ଧନ୍ତା ହୁଁ,
ପ୍ରତିଦର୍ଶ ଦୁଃଖ ଶେଷ ଛନ ।
ବିଶେଷ ଜୀନିଯା ଘରେ, ସୁନ୍ଦର ଶାଙ୍କୁଗମ୍ଭେ,
ତୋଗିନ୍ଦୁ ଡୋହାର କାରଣ ॥

ବୋଗିନୀର ବେଶ ଥରି, କାଳନେ ଅଧିନ କରି,
ହଇଯାଛି ନିଯୁକ୍ତ ମେବାସ ।

ଦେଇଯା ଡୋହାର ମୂର୍ଖ, ଦୁଃଖେ ମୋର ହୟ ମୁଖ,
ଜୀବନ୍ ସଂପେଛି ରାଜ୍ଞାପାତ୍ର ॥

ମନେର ସେ ଅଭିଳାଷ, ଭେବେ ମେଥ ଶ୍ରୀନିବାସ,
କେମନେ ମହତୀପୁଞ୍ଜା ହୁଁ ।

କୋଥା କି ପାଇବ ହରି, ଭାବିଯା ଗୁମରି ମରି,
କି କରିବ ବଳ ଦୟାମର୍ଜି ॥

ଅବମତିଧିର ଦିମେ, ଶୁଦ୍ଧି ହୟ ଧନତୀନେ,
ମଞ୍ଜ ବଟେ ସର୍ବଲୋକେ ଆନେ ।

ହୁର୍ଗତି ସାଇବେ ଦୂର, ଚଳହ ଜନକପୁର,
ବିଧିମତେ ପୁଞ୍ଜିବ ମେଥାନେ ॥

ଅନକ ଅମନୀ ଆହେ, କହିଯା ତୁମେର କାହେ,
—+—+—+— ମାତ୍ରଜୀ ରିକର୍ ।

ତୋଥାର ଜୁଡ଼ାବେ ଆଖ, ଆମାର ଧାକିବେ ଫଳ,
 କି କାଜ କାବରେ ଦୁଧୁର ॥
 ତାତେ ସହି ଘନ ନୟ, କି କରିବ ଲଭ୍ୟାଗ୍ର,
 ଏକେ ଶାହୀ କୁର୍ବାଳୀ ତାଙ୍କ ।
 କେ ଆଛେ ଆପର ଅଳ, କାରେ କବ ଦିଦରୁଣ,
 କେ ଯୋର ଶୁଠାବେ ଏହି ମଧ୍ୟ ॥
 ନୟକୀର କୁର୍ବା ପତି, ଆର ନୟାହି ଆଜ୍ଞା ଏତି,
 ଆମାରେ ଦଶତ ଅଶୁଭିତ ।
 ତୋଥାର ସେହାର ତାଇ, ନୟାହି ଜ୍ଞାନି ତୋଥା ଦାଇ,
 ତବେ କେବ କହ ବିପରୀତ ॥
 ଦିଦିଯା ରାମରାମ, ଅଶୁଭ ସମାନ ଭାଷ,
 ଶ୍ରଦ୍ଧେ ପବିତ୍ର ଦେହ ହୟ ।
 ଶୁଭ ମୂଳନବର୍ତ୍ତ, ପୁଅଇବେ ଅନ୍ଧର ଦ୍ୱର୍ଗ,
 ଶ୍ରୀକେନ୍ଦ୍ରାରନାଥ ବନ୍ଦୁ କହୁ ।

ଶୀତା ଅତି ଶ୍ରୀରାମେର ବିନୟୋଜି :

ରାଗିନୀ ତୈବରୀ । ତାଳ ଧେମଟା ।

ବେଦାଗମେ, ତୋଥାର ମହିମା ଶୁନେଛି, ସେଇ ସେ
 ଭରନୀ ମରେ । କୃପାମନ୍ଦି ସମାତନି କୁକୁ କୃପା
 ଦୀନଜମେ ॥ ଶୁଣି ଛିତି କି ଅଳଯ, ତୋଥାର
 ଇଚ୍ଛାମ ହୟ, ଅକୁଣେ ବାହୁ ଭବତ୍ୟ, ତାଇ ଭାକି
 ଆଖିପଣେ ॥ ୩୫ ॥

ପରୀକ୍ଷା ।

ଶ୍ରୀରାମ ଗଲେବ ଶିଯା ଖଣ ସମ ବାନୀ ।
 ତୁମି ସେ ବଲିଲେ ଡାହୀ ସଞ୍ଚ କରି ମାରି ॥
 ଦୁଧା ମୁହେ କିନ୍ତୁ ସେ ଦଲିଲେ ସବ ସଞ୍ଚ ।
 ଅବଳ କରେଛି ପୂର୍ବେ ତୋମାର ଶାହାଙ୍ଗ ॥
 ବିଦ୍ୟାମିତ୍ର ମୁଣି ଆର ବନ୍ଦିଷ୍ଠ ଭାଙ୍ଗନ ।
 ଆମାରେ କହିଲ ତୁମି ଉପମ୍ୟାର ଥନ ॥
 ଅଦଳେ କୁନେଛି ତୁମି ତ୍ରିଶତାରିଣୀ ।
 ଅଗତେର ଶକ୍ତୀ ତୁମ ତ୍ରିଲୋକଭାରିଣୀ ॥
 ଅଧିକ କହିତେ ଥର୍ମୀ ତଙ୍କେ ଧରେ ଜଳ ।
 ତୋମାର ବତେକ ହଣ କୁନେଛି ନକଳ ॥
 ଅନକେତୁ ରାଜଶକ୍ତୀ ଅଧାନ ଏକୃତୀ ।
 ବ୍ରକ୍ଷା ବିଯୁ ମୁହେରେ ତୋମାତେ ଉତ୍ପତ୍ତି ॥
 ଏ ମର ଲକ୍ଷଣ ତଥ କରିଯା ଶ୍ରୀବନ୍ଦ ।
 କହିଲୁ ତୋମାରେ ଶିଯା ମେହି ମେ କାରଣ ॥
 କିନ୍ତୁ ଭାବି ମୁଲିଦେର ବାକ୍ଯ ହୈଲ ଭୁଲ ।
 ଭାବିଯା ଭାବିଯା ଶିଯେ ଜୀବନ ଆକୁଳ ॥
 ଅତ୍ୟବ ଚାହିୟା ରହେଛି ତବ ମୁଖ ।
 ଏ ହେବ ସତୀର ପତି କେବ ପାଇ ଫୁଲ ॥
 ଆର ଏକ କଥା ବଲି ଖନ ଆଣେବୁଣୀ ।
 ଇଣ୍ଡିଆ ନଗର ଆଦି ବତେକ ନଗରୀ ॥
 ପ୍ରଥିବୀର ବଜ ରାଜ୍ୟ ଆହୁରେ ଶୁଦ୍ଧର ।
 ମେ ମରାର ମଧ୍ୟ ଝେଟ ଅବେଳ୍ୟାନିଗର ॥

ପୂର୍ବେତେ କହେଛୁ ସତ ଦେବତା ଗୋମାତି ।
 ଉପନବଃଶେତ୍ର ତୁଲ୍ୟ ବଃଶ ଆର ନାହିଁ ॥
 ଏହି ଚେତୁ ଅଞ୍ଜଳି ବଃଶ ନୀକରି ଗମନ ।
 ଅନନ୍ତିଷ୍ଠି ଦୁର୍ଦ୍ୟବଃଶେ ସୁଖେର କାରଣ ॥
 ସକଳେର ଶ୍ରୋଷୀ ତୁମି ସର୍ବ ଶୁଣବତୀ ।
 ହହେଛୁ ଆମାର ଭାର୍ମା ॥ ଜନକମଞ୍ଜତି ॥
 ଶନତ ପ୍ରେସି ଆମି ଭାବି ନିଶି ଦିବା ।
 ତୋମାର ଶାଗିରୀ ବଳ ନା କରେଛି କିବା ॥
 ମହାଦୀନ ମହାଦେବ ସକଳେର ମୀର ।
 ଆଗତେର ପୂଜନୀୟ ମହିମା ଅପାର ॥
 ଦେବତା ତୋମାର ଅଜ୍ଞେ କି ଭାବେର ରଙ୍ଗ ।
 ଦେ ହରେର ଧନୁ ଆମି କରିଯାଛି ଭଙ୍ଗ ॥
 ତୋମାର ଶାଗିରୀ କର୍ମ କରେଛି ଛଞ୍ଚତ ।
 ପରଶୁରାମେର ନନ୍ଦ ସୁନ୍ଦ ନିର୍ଣ୍ଣର ॥
 ଏ ବିଧି ବୁକାହ ଧନୀ ତବ ଭାଗୋମର ।
 ରାଜାଗତ ହେଁ ମୋର ବନବାସ ହୁଏ ॥
 ଶୁହଞ୍ଜାଗ କରି ଏହି ଅବେଶିଷ୍ଠ ବନ ।
 ସତ କିଛି ଦେଖ ତବ ଭାଗୋର ଲିଖନ ॥
 ପିତାର ହଇଲ ହୁତ୍ୟ ମାତା ପାନ ଛାଖ ।
 ଶକ୍ରଘ୍ର ଭରତେର ଘନେ ନାହିଁ ଶୁଖ ॥
 ଲକ୍ଷ୍ମଣେର ହଇଯାଛୁ ଛାଥିତ ଅଞ୍ଜର ।
 ଶକ୍ର ବଶିଷ୍ଠେର ଛାଖ କହିତେ ବିଜର ॥
 ଅଜାର ହଇଲ ଛାଖ କି କହିବ ଆର ।
 ତବ ଆଗମଦେ ଏହି ହଇଲ ଆମାର ॥

কেকয়ী জননী শৌয় সুখের মাগিয়।
 নিন্দার নিকটে রাজা লাইল মাগিয়।।
 ভরতে করিতে বাজা জননীর ঘৰ।।
 অঙ্গী কতিয়া মোরে পাঠাইল বল।।
 তিনিও একথে কড় ভাবিছেন হৃষি।।
 তোমারি কারণে বুবি বিধাতা দৈনুৎ।।
 সুবিদ্রা মাতার হৃষি জানাব কি ধনী।।
 আমার জন্মের ধেন দশশিতেছে গুলী।।
 নাড়ীর কপালে হয় পুরুষের সূর্য।।
 পুরুষের ভাগ্যে দেখে পস্তানের মুখ।।
 অভিষেব রাজা গেল তুমি তার মূল।।
 তোমাক্তে গেল দুনিয়া কপনের কুল।।
 একপে শ্রীরামচন্দ্র কর বায়েবারি।।
 রমিকের যুক্তিমত্তে বাচিল কেদার।।

মীতার অঙ্গ হৈতে দেবগণের উৎপত্তি।
 ম। অনন্তকপিণী অন্ত মায়া কে আলে। হরের
 অগম অন্য অন কোনখালে।। ক্র।।
 পঞ্চার।।

শুনিয়া বামের বাঁকা মলিন বহুম।।
 হৃষিতে কহেন দেবী শুন ভগবান।।
 সকলি তোমার ইচ্ছা তুমি ইচ্ছাদয়।।
 আমারে লাঙ্গল। কর। অহুচিত হয়।।

তোমার শাশিয়া হই কাননবাসিনী ।
আমি কি হইতে পারি ছুর্গভিনাশিনী ॥
তোমার অধীনী মাসী লিঙ্গ বস নয় ।
চরণসেবার অতি চিরদিন ইত্ত ॥
ভাজিলে হত্তের ধনু আলাইলে জোড় ।
তবে সে এতেক কহ ছুরদৃষ্টি ঘোর ॥
তোমারে সেবিতে আমি প্রমেশিতু বৃত ।
কথন আবিনা কিছু বিনা ও চরণ ॥
তবে যদি মাসীরে কহিলে সর্বাময় ।
তোমার মহত্তী পূজা দাতে আজি হয় ॥
এখনি করিব তার বিদ্যু বিধান ।
আপনি শুরাম গিয়া করে এস আন ॥
ও চরণে থাকে যদি এ মাসীর মনঃ ।
একোন আশচর্য কথা করিব এখন ॥
শুনুর শাঙ্কড়ী পানে করিয়া আগামি ।
তোমার মহত্তী পূজা করিব হে বাঁশ ॥
শুধিয়া ঢাঘব আন করিবারে স্বাম ।
এখানে করুন সৌভা পূজার সন্ধান ॥
সম্ম গিয়াছে বলে আবিবাত্রে কল ।
বিশেষ দৃষ্টান্ত সেই বা আবে সকল ॥
নিশাম ভাজিয়া সৌভা দশদিক্তে চাম ।
অমিল দশজন দিকপাল ভাস ॥
কহিতে বৃজান্ত সব সচকিত হনঃ ।
ইজীতে আবিশ ইজু আদি দেবগণ ॥

ଦେଖି ହୈତେ ବିଶ୍ଵକର୍ମୀ ହଇଲା ବାହିର ।
 'ମୋଷକୂପ ହୈତେ କୈବର ମହାବୀର ॥
 ଶ୍ରୀରାମପଦାଙ୍କ ହୈତେ ଆପରି କେଶର ।
 ଗୀତାର ଦକ୍ଷିଣପଦେ ବ୍ରକ୍ଷାର ଉନ୍ନତର ।
 ବୃତ୍ତିଗୁଡ଼େ ଜୀବମିଳୁ ଆମି ମହେଶର ।
 ଏକପେ ତେଜିଶ କୋଟି ଜ୍ଞାନ ଅନ୍ତର ॥
 ଆନକୀର ଚୌଦିକେ ଦେଇଯା ମୋରା ମର ।
 ବିଧି ଆଦି ବିଧିମତେ କରିଲାମ ଶ୍ରୀ ॥
 କହିଲୁ ଆମେଶ କହ ହେବିଛି ଚନ୍ଦ୍ର ।
 କି ହେତୁ ମୁଜିଲେ ଏଇ ଦେବତା ମକଳ ॥
 କି କର୍ମ କରିତେ ତଥ ହଇବେ ଏଥନ ।
 କହିଛୁ କେମାରନ୍ତଥ ଶୁଣ ଦିଲୁ ମନ୍ତ୍ର ॥

—
 ଦେବଗଣେର ଅନ୍ତି ଆନକୀର ଅନୁଯତ୍ତି ।
 ରାଗିଣୀ ଧାସାଜ । ତାଳ ଧିମାତେତାଳ ।
 ମାନସେ ଭାବ ସେ ଦୁର୍ବାଦଶତ୍ତାମ । ବନନେ, ବଳ
 ଅଯ ଅଯ ରାମ, ରବେନା ସାତନୀ ଆର, ଅନ୍ତେ
 ପାବେ ମୋକଧୀମ ॥ ରାମନାମେ ପାପ ହୁଯ, ଶବନ
 ଦସନ ହୁଯ, ଭାବିଲେ ସେ ପଦସ୍ଥ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁବ ଯନ-
 କ୍ଷାମ ॥ ପ୍ରେ ॥

ପ୍ରେରଣ ।
 ହାସିଯା ଆନକୀ କମ ଶୁଣ ଦେବଗନ୍ମ ।
 ଆଜି ଶ୍ରୀମଦମୀ ତିଥି ଦିଲ ଶୁଣନ୍ତର ॥

ଶ୍ରୀରାମେର ଅନ୍ତଦିନ ଏହି ଚତ୍ର ଥାନ ।
 ଆଜି ମେ କହିବେ ଆମାର ଶ୍ରୀରାମେର ରାମ
 ତୋମରୀ ଉଦ୍‌ଘାଗୀ ହୁୟେ କରିବ ଉପାନ୍ତ ।
 ଆମାର ମାନସ ମିଳି ଶୀଘ୍ର ହୁଏ ଥାଏ ।
 କାନ୍ତନ କାଟିଯା କର ଶ୍ରୀରାମମଞ୍ଚ ।
 ଶତେକ ସୋଜନ ତାତ ପରିମାଣ ଫୂଲ ।
 ସୌଭାଗ୍ୟ ସୋଜନ ଡର୍କେ ଦେଖିତେ ମୁଦ୍ରା ।
 ପାହାଣେ ନିର୍ମାଣ କର ଫାଲ ମନୋହର ॥
 ଚୌଦିକେ କୁଶୁମଦୃଷ୍ଟ ହେବନ କରିଯା ।
 ଭୂବନେର ଶୋଭା ଆଜି ଲହୁ ପରିଯା ॥
 ନାନା ଛବ୍ୟ ଆଯୋଜନ କରିବ ଜୁରିତ ।
 ହଦି କୁଞ୍ଚ କୀର ମର ଆଦି ମନୋନୀତ ॥
 ଆମହ ଦିବିଧ ଖାଦ୍ୟ ବାଦ୍ୟ ନାନା ମତ ।
 ଆର ଆର କବ କତ ଯାହା ପାରୁ ଯତ ॥
 ଶୁନ ଶୁନ ବିଖକର୍ମୀ ଆର ଭଗବାନ ।
 ଗୋଟୋକେର ସମ କର ପୁରୀର ନିର୍ମାଣ ॥
 ଛବ୍ୟେର ମୁଖୋଗ ଅଞ୍ଚଳ ପାଠାଇଯା ଦୂତ ।
 ଅଭି ଶୀଘ୍ର ରାମମଞ୍ଚ କରିବ ଅନ୍ତତ ॥
 ଅଗତନ୍ମଗକର୍ତ୍ତା ଆପଣି ଶ୍ରୀରାମ ।
 ତୁହାର ମହିତ ଆମି କରିବ ବିଆମ ॥
 ରାମମଞ୍ଚଲେତେ ଜୀଡ଼ୀ କରିବ କୁଞ୍ଚନ ।
 ପଦନ ଗମନ କର ଆଯୋଧ୍ୟାଭୂବନ ॥
 ଦେବର ଭରତଚନ୍ଦ୍ର ଆର ଶକ୍ତି ।
 ନିଷତ୍ତନ କରି ଆଇସ ଆସିତେ ଏଥିନ ॥

ଆତ୍ମ ଏକ କଥା ବଲି ଶୁଣ ଦେବ ମହେ ।
ନାନା ଜ୍ଞାନ୍ୟ ମିଷ୍ଟି ଅଛି ପାକ କର ତବେ ॥
ଯାତେ ଆଜି ଡୁଇ ଥାକେ ଶ୍ରୀରାଧେର ଘନଃ ॥
ତାହାର ଉଦ୍‌ଦୋଗ୍ମ ଅନ୍ତର କରଇ ଗମନ ॥
ଆଜା ପାଯେ ଦେବଗଣେ କବେ ମନୋଶୀଳ ।
ତୁଚ୍ଛିତ୍ କେବାରନାଥ ଶ୍ରୀରାଧାଚରିତ ॥

ଦେବଗଣ କାହୁକ ତୁମମହି ନିର୍ମାଣ ।
ରାଗିଦୀ ଆଲିଯା । ତାଲେ ଧିରାକେତାଜୀ ॥

ଆହେ, ତପେନକୁଳୋରୁବେ ବାମ । ଅତେ ଭଜନ ବି-
ହିନ୍ଦୁ, ଆମି ଦୀନ ଟୀନ, ଦୀନେର ଝୁର୍ମିନ, ଖୁଚାଣ
ହେ ଶୁଣପ୍ରାୟ । ତବ ନାମେ ଭବନକ୍ଷମ ସେ ସାଯ, ତବେ
କେନ ନାଥ ହୁବେ ନିଜପାଯ, ଅନ୍ତେ ହୂର ଦାଶେ
ଦିଶ, ବାହ୍ରାପାଯ, ନାମ ଅପି ଅବିଶ୍ରାମ ॥ ୫୯ ॥

ପରାତ୍ ।

ତବେ ଦେବ ବିଶ୍ଵର୍ମା ଭାବିଯା ତଥନ ।
କୁରୁକ୍ଷ କଟେକ ଆହି କରିଲ ଛେଦନ ॥
ରମଣୀୟ ବ୍ରକ୍ଷ ସବ ବୋପଣ କରିଯା ॥
ଅନ୍ତତ କରିଲ ବେଦୀ ଅପୂର୍ବ ରଚିଯା ॥
ଶ୍ରୀରାଧାର ଚତୁର୍ଦ୍ଦ୍ଵାଣ ବେଦୀର ଅମାଣ ।
ଭାର ପରେ ଚାରି କୋଟି ବୁଝାଇ ସଜ୍ଜାନ ॥
ପରେ ଛୟ କେଣ୍ଠ ମଧ୍ୟ ମନୋହର ହୂନ ।
ନିର୍ମାଇଲ ହୃଦୟ ଅଜୁଲି ପରିମାଣ ॥

ପଞ୍ଚିତ ବିଧିନ ଜାର କୋଟି ଏକ ଶତ ।
 ଆର ମେ ଚରିଶ କୋଟି ମଞ୍ଚ ଅମୋଦତ ॥
 ଲୋହ ଆର ତାମ୍ର ନିୟା ଗଠିଯା ଶୁଦ୍ଧର ।
 ମୁଡିଲ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ହେମେ ବିଜ୍ଞର ବିଜ୍ଞର ।
 ମଣି ମୁକ୍ତୀ ପ୍ରବାଲେତେ ଶୁଦ୍ଧର ଥଚିତ ।
 ମାନୀ ଆତି ଦୃଷ୍ଟ ନାନୀ ପୁଣ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତିତ ॥
 ଅଶୋକ କିଂକର ବକ ମାଲଭୀ ମଲିକା ।
 କଦମ୍ବ ଚମ୍ପକ ଆତି ମୂଦ୍ରୀ ଶେଫାଲିକା ॥
 ଅତ୍ସୀ ତଗର ଘାଟୀ ସୌଭୀ ପାରନୀ ।
 ଗନ୍ଧରାଜ ନିଶିଗଙ୍କା ବାକମ ବକୁଳ ॥
 କାମିନୀ ପମାଶ କୁଳ କେତକୀ କାଞ୍ଚନ ।
 ଶୁଦ୍ଧାନ୍ତ ରଜ୍ଜର୍ଜବା ମଧ୍ୟୀ ରଜନ ॥
 ମାନୀ ବର୍ଣେ ନାନୀ ପୁଣ୍ୟ ଦେଖିତେ ଶୁଦ୍ଧର ।
 ଶୁଦ୍ଧରିଯା ମଧୁପାନେ ମଜ ମଧୁକର ॥
 ଆର ସେ ବୃଦ୍ଧ ଦୃଷ୍ଟ ଆହେ ହ୍ରାନେ ହ୍ରାନ ।
 ପଲ୍ଲବେ ପୂର୍ବିତ ହେ ଆହେ ନମ୍ରମାନ ॥
 ଶାଲ ତାଲ ତମାଲ ଥର୍ଜୁର ମାରିକେଲ ।
 ହିନ୍ଦାଲ କାଠାଲ ଆମ୍ର ଆମଳକୀ ହେଲ ॥
 ଅତ୍ସୀର ଶ୍ରୀକ କୁଳ ଅନ୍ତର ଚନ୍ଦମ ।
 ବୃକ୍ଷୋପରେ ଶୋଭା ପାର କତ ପଞ୍ଜିଗନ ॥
 କାକ ଚିଲ କାକାଙ୍ଗୁରା ଲୌଳକଟ ବକ ।
 କତ ଆତି କପୋତ କରିଛେ ବକ ବକ ॥
 ଶାଲିକ କାଞ୍ଚଳା ତୁରି କିତା ହରିଭାଲ ।
 ଶରନୀ ବାବୁଇ ଶାମୀ ଚନ୍ଦମୀ ଦୈଯାଳ ॥

ଅହସାରାଜ୍ଞା ପାରିକୋଡ଼ି ବାଜାରୀରି ଲିଖ ।
 ଅନ୍ଧୁର ଚକୋର ଶୁକ ଦୂର ଛାତାରିଯ ।
 ଭରତ ବଟେର ଆର ମନୁର । ଶଶନ ।
 ଶୈମରାଜ୍ଞ ପାପୁଇ ଚାତକ ଶୈରାମନ ॥
 ଏହିକଥା ପଞ୍ଚଶିଳ୍ପ ଭାକେ ଲିଖିଲାର ।
 ମାତ୍ରା ଶୋଭେ ଅଗିଯାଯ ମଧୁ ମାନୋଦର ।
 ଦେଇଯା ଦିନଖୁର ଶୋଭା କାର ସଦି । ଶୁଣ
 ସେବ କୋଡ଼ିଚମ୍ପ ଦୂରୀ ହେଯ ଛ ଉଦୟ ॥
 ଚାରି ଦିକେ ବାଜିର ଛ କିଚକ କକଧେନୁ ।
 ଅଧୁଚାକ କହିଲାଲ କୁରୀ ଦେବୀ ଚନ୍ଦ୍ର ॥
 ମାତ୍ରା ମନ୍ଦିରୀ ଦାଶୀ ଦାଶୀ ଦିନା ଭାଙ୍ଗ ।
 ଶକ୍ତିନୀଦ କାରାଗ ଆତ ଅଗିଯାମ୍ପ ॥
 କୋଥିଯାନୁଭାବୀ ମୃଦୁଚେ କୋପା ଗୀତ ଗାଇ ।
 ଆସିଯା ବିଧି ତୀର୍ଥ ସେଗାଟିଲ ଭାଯ ।
 ଇହିଲ ପଦିତ୍ର ହେଇ ଗୋଲୋକ ହଟିଲେ ।
 ବସିଯା ଆମକୀ ଦେବୀ ଚାନ ଚାବିଭିତେ ।
 ଆଜ୍ଞାଦିତା ହେଯ ଦେବୀ ଭାବେନ ତଥମ ।
 ଶୈରାମ ଚରିତ୍ର ଗୀତ କେମାର ରଚନ ॥

ଶୀତାର ଅଙ୍ଗେ ଦେବଗଣେର ଲିପ୍ତ ।
 ରାଗିଣୀ ଶୂନ୍ତାଳ । ଡାଳ କାଣ୍ଡାଳି ।
 ବଳ ବଳ ଶୈରାମ ରାମ ବନନେ । ବଳ ବନନେ ବଳ
 ବନନେ ॥ ହବେ ଚରମେ ପରମ ଗତି, ଏଡାବେ ଶବ-
 ନେ ॥ ଏତେକ ବଜ୍ରଣୀ ଭୋଗେ, ତବୁତ ଚେତମ ହଲୋ-
 ଗୀ

ମ । ଅମ୍ବାର ସଂପାଦ ଏହି ଜ୍ଞାନେଣ୍ଡି କି ଡା ଜାନୁ
ନ । ହିନ୍ଦୁଯେ ଆଶାର ଦ୍ୱାଦୁ, କରୁ ନାହା ଅଭିଲାଷ,
ମା ଝୁଚାଲେ କର୍ମକାଳୀମ, କାଳେତୁ ମହନେ ॥ ଫୁ ॥

ପେଣ୍ଡର ।

ଅମୋହନ ବ୍ରାନମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତ ଦେବିଯା ॥

ବୁଦ୍ଧନ ଆମନେ ସୌଭା ଦମଳ ହାମିଯା ॥

ଦୁଃଖ ଆଦି ଦେବଗଣେ କଥନ କଥନ ।

ତୋମରା ସେ କୁଳକାର୍ତ୍ତ ହଇଲ ଏଥନ ।

ଏଥନ ଗମନ କର ହୈଥା ଶୁଣିବ ।

ସେ ସେ ଅଙ୍ଗ ହିତେ ମୋତ ହେଉଛ ବାହିନ୍ଦୁ ॥

ଏଥିଲି ଆମିଦେ ମେହି ରମ୍ଭନାମି ବ୍ରାନ୍ତ ।

ବ୍ରାନେତ ସହିତ ଆମି କରିବ ଦିହାମ ॥

ଏଥନ ଆମିଯା ଇଥେ ବନ୍ଦିବ ମୋକ୍ଷାଙ୍କି

ରମ୍ଭନ ହଇବେ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଏହି ଟେହି ।

ଆଜିକାର ଦିନ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ତିଥି ଆତ ।

ତୋମରା ହଇବେ ଧନ୍ୟ କେତିଭାବ ରିହାର ॥

ଆମାରେ ଲଟେଖା ବାମେ ବନ୍ଦିବେନ ବ୍ରାନ୍ତ ।

ଏଥନ ବାହିନ ହେଁ କରିବେ ଅନାମ ॥

ଶୁନିଯା ସୌଭାର ଆମା ସତ ଦେବଗଣ ।

ଜାନକୀର ଅଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ଲିପ୍ତ ହେଁ ବୁନ ॥

ସେ ଅଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ଦୈତ୍ୟ ଭାହାର ଉତ୍ପର୍ତ୍ତି ।

ମେହି ଅଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ଦୈତ୍ୟ ଭାହାର ନିବୁଜ୍ଞି ॥

ଏହି ରୂପ ଚିତ୍ରକୃତ ଶୈଳେ କି ଶୁଭକୁ ।

ବିଦ୍ରାଜ କରୁନ ସୌଭା ମଧ୍ୟ ଉତ୍ପର୍ତ୍ତି ।

ଗୋଟେକ ହିତ ଶୋଭା କୋଟି ଶୁଣ ଡାସ ।
 କତ କୋଟି ଚଞ୍ଚଳ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଗଡ଼ାଗଡ଼ି ଘାସ ।
 କିବା ବୃକ୍ଷ ପରିପାତି କିବା ହଳ ଜଳ ।
 ଶ୍ରୀପୂର୍ବ ରଚନା ଦେଇ ଶ୍ରୀରାମମଞ୍ଚଳ ।
 ଶୈରକ ଶୁକୁତା ଆର ମଣିମୟ ସାର ।
 ଚାରିଦିକେ ଚକମକ ଶୋଭା ଚମଦକାର ॥ ।
 କୋଥାଯ ଜଲିଛେ ମଣି କୋନଥାଲେ ହୀରା ।
 ପଶିଯା କାହାର ନାଦ୍ୟ ଅଁଖି ଲୟ ଫିରା ॥
 ମନ୍ତ୍ର ମଜିଯା ଧାର ଆଶ ହୟ ନତ ।
 ଅନୁଧାନି ଅବସ୍ତୁ କହିତେ ନାରେ ତତ ॥
 ତଥେ ରାମଚଞ୍ଚଳ ଆନ କରିଯା କୁରିତ ।
 ଶୁଣକ ଅନ୍ତରେ ଆନି ତଥାର ଉଦିତ ।
 ବ୍ରଦ୍ଧାଶିଖେ ମୋହ ଦୁର୍କଳ ମଦନୀଳକାରୀ ।
 ଆନିତେ ମାରିଲ ରାମ ଆନିକୀର ଘାସ ॥
 ପୂର୍ବେକ ପର୍ବକୁଟୀର ନା ଦେଖି ତଥନ ।
 ଉଡୁଇ କରେ ତାର ରାଘବେର ଘରଙ୍ଗ ।
 ଯୋଦନ କରିଯା ରାମ ଚାରିଦିକେ ଚାଲ ।
 ଆନିକୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦୌହେ ଦେଖିତେ ନା ପାର ॥
 କାନ୍ଦିଯୀର କଳ କପାଳ ବିଷ୍ଣୁ ।
 ଦୁଃଖେର ଉପରେ ଦୁଃଖ ହଇଲ ହିଷ୍ଣୁ ॥
 ରାଜ୍ୟ ମାଶ ବନବାନ ପିତାର ଘରଣ ।
 ଏକଣେ ମେ ମେ ମେତାର ହଇଲ ଅରଣ ॥
 ଶୁକୁବି ରମିକଚଞ୍ଚଳ ମୁକ୍ତି ଦିଲ ମାର ।
 ଶ୍ରୀରାମ ଚାରିତ୍ର ଶୀତି ବୁଢ଼ି କେମାର ॥

ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ରର ରୋଦନ ।

ରାଗିନୀ ଲମିତ, ତୋଳ ଜଳମ କେଡ଼ାଳ ॥

ଶ୍ରୀଗିଲ ଦେ ବିଦି ସାଦେ । ସାହାର ବିଦାଦୀ ଧାର୍ତ୍ତି,
କାହାର କି କରେ ମାଥେ ॥

ଖଟିଲ ବିଷ ଦାଢ଼ ଏବ ଦେଖି ନିରୁପାଯ, ଖେଦେ
ଦୁରି ତାର ହାଯ କବ କାଗ ପ୍ରାଣ କାଂଦେ ॥

ଲୟ ତ୍ରିପଦୀ ।

ରାଜିବଲୋଚନ, ଲାହେରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ,
ନୀହବିଯା ଆମକୌଠରେ ।

ଚକ୍ର ଦକ୍ଷ କୀର୍ତ୍ତି, ଅମଃ ମହେ ଛିର,
କେମୀ ବୀରବେନ କିରେ ।
କାନ୍ଦିଯା କହିଛେ, ଆଦିନ ମହିଛେ,
କୋଥାଯ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଭାଇ ।

ଆନ ପ୍ରକପିଣୀ, ଆମକରକିନୀ,
କୋଥାଯ ସାଇଲେ ପାଇ ।
କୋଥା ଓହେ ସୀତେ, ଆମାରେ ନାଶିତେ,
ଲୁକାଯେ ରହେଛ ବନେ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ କୋଦାର, ଆମିଯା ହେର୍ବି
ମେଥା କର ମନ ମନେ ॥
ରାଜା ଗେଲ ଦୂର, ମେ ଅଷେଧ୍ୟାପୁର,
ତାଜିଯା ଆଇଲୁ ବନ ।
ତୋମାଦେଇ ମୁଖ, ହେରେ ହୟ ମୁଖ,
ମନୁବା ଦହେ ଜୀବନ ॥

ऐ हिले मजे, ना जानि कि दुःख
 आनकी कोथा उठिले ।
 आलाय झलेहि, फतहे बलेहि.
 तेहे दुखी शुकाइले ॥

ए कारु लडन, विचित्र शोडन,
 जिविया गोलोकापूरी ।
 कोथा छिकूट, मदन मुकूट,
 ए शोडा तेरिया नूरि ॥

आधेर मोमर, लक्षण देमद्र,
 आसिया जिथरे भाइ ।
 तेहे शोकालय, बोर प्राण छले,
 बलरे कोथाय याइ ॥

नाहि, कोन सूर, भागो बोर छुर,
 ना जानि लिखन कत ।
 बाजपूर्ख हइ, बन मार्ये रहे,
 तेहे आन ओटागत ॥

जाइ आर आया, सब एक काया,
 तिष्ठताव नाहि ताय ।
 ए हेन रुमणी, भाइ उगमणी,
 कोथाय हारासु हाय ॥

एकथा उनिले, अपरे आनिले,
 शूभित्रा बाँचिबे नाइ ।
 सूखाइले कथा, कि बलिब उथा,
 कोशला भार्येर टाइ ॥

ଆରେରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ, କେନ ଆସି ବନ,
 ପୋଡ଼ାଇଲି ଶୋକଗୁଣେ ।
 କେହାର କହିଛେ, ଜୀବନ ଦିଚିଛେ,
 ରାମେର ବୋଦିନ ଶୁଣେ ॥

ଅଥ ରାଧାଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୃତ୍ତ ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ରର ଅବେଦି ।
 ରାଗିନୀ ବୈରବୀ । ତାଳ କାଞ୍ଚାଲି ।

ଏତ କାତର ହେଲୁ କେନ ରାମ । ରମ୍ଯୁମଣି, ଅଗନ୍ତ
 ବାହିତ ଆହେ ତବ ଗୁଣେ ଶୁଣନ୍ତାମ ॥ ଓହେ ଶୁଣ
 ନିଧି, ସବି ଅପରାଧୀ, କବେ ସାକି ତବ ପଦେ ଯେ
 ଦୋଷ ଶଇଶୁନା ହରି । ଆଖି ତବ ଜିନ ହାସ,
 ଆହେ ଚିର ଦିନେ ଆଶ, ମୁଗଳ ଦିଲବେ ଆମି
 ପୁରାଇବ ମନସ୍ତାମ ॥ ଫୁ ॥

ପଞ୍ଚାର ।

ଏଇକପେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର କରେନ ବୋଦିନ ।
 ଦେଖିଯା ଆମଙ୍କ ତାମ ଭାବେନ ତଥନ ॥
 କେ ଦିଲା ଅବେଦି ରାମେ ବିଶେଷିଯା କରୁ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗିଯାହେ ବଲେ କଲେବୁ ଆଶୟ ॥
 ତବେତ ଜାନକୀ ଦେବୀ ଭାବି ମନେ ମନ ।
 ଦେହେର ମାର୍ଯ୍ୟାନ କରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କୁଞ୍ଜନ ॥
 ଅନ୍ଧିତ୍ତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସାର ଶ୍ରୀରାମେର ପାଶ ।
 ବଲେ ଆଜି ଅଭୁ କେନ ହେଲୁ ଉଦ୍‌ବ୍ସ ॥
 ଆଜି କେବ ଦେଖି ହେନ ମଲିନ ବର୍ଷାନ ।
 ବଲହ ମାସେର ଅତି କୃପା କରି ଜାନ ॥

କାହାର ଲାଗିଯା କାନ୍ଦ ହେବ ଦେଖ ଆହି ।
 • ଏହି ସେ ଲକ୍ଷଣ ଆମି ନିକଟେ ତୋମାର ॥
 ତୋମାରି ନିକଟ ରହି ତୋମାରି କିଞ୍ଚତ ।
 ତୋମାର ଦେବାର ଯେବ ଧାକେ କଲେବର ॥
 ତୋମାରି ଲାଗିଯା ଆମି ବନ୍ଦାରୀ ହଇ ।
 ତୁମି ରାଂଖ ସେହି କାଜେ ସେହି କାଜେ ରହି ॥
 ତୋମାରି ଚିଲିଡ ଆମି ତୁମି ମୋର ମାର ।
 ମିଥେଛି ଶ୍ରୀଦମ ମନ୍ଦ ଚରଣେ ତୋମାର ॥
 ପାଯେଛି ଶାଖନ କଥା, ତୋମା ହେବ ଭାଟ ।
 ଛାଡ଼ିଯା ତୋମାର ମଞ୍ଜ ଆର କୋଥା ବାହି ॥
 ତୋମାର ଜୀବକୀ ଶ୍ରୀଭୁ ତୋମା ଛାଡ଼ା ନାହିଁ ।
 ଭୁମି ଭାର ଦେ ତୋମାର କୋଣ ଆର ଲାହ ।
 ଶ୍ରୀରାମୁ ବଲେନ ନଳ କୋଥାଯ ଜାନକୀ ।
 ଜାନକୀର ଡକ୍କ ଭାଇ ତୁମିର ଜାନ କି ॥
 ଏହି ସେ ପାଠାଲେ ମୋରେ କରିବାରେ ଜାନ ।
 ବିଲକ୍ଷ ଦେଖିବା କୋଥା କରିଲ ପରାନ ॥
 କୋଥାଯ ଆଇଲୁ ଆମି ଧାଇ ଚିତ୍କୁଟ ।
 କୋଥାଯ ଜାନକୀ ମୋର ମାଧ୍ୟାର ମୁକୁଟ ॥
 ଏହି ବା କାହାର ପୁରୀ ଶ୍ଵାନ ମମୋହର ।
 ସତ୍ସ ଗୋଲୋକ ହୈଜେ ଏ ପୁରୀ ସୁନ୍ଦର ॥
 କିବା ସବ ତରଗଣ କିବା ସବ ଭାଲ ।
 ପଲ୍ଲବିତ ମୁକୁଲିତ ମୁଶୋଭିତ ଭାଲ ॥
 ସର୍ଗଧର ପୁରୀବାମି ସରି କି ନିର୍ମାଣ ।
 ଏ ବେଳ କରେହେ ତାଇ ଗୋଲୋକ ନିର୍ମାଣ ॥

ଦେଖେଛି ଅନେକ ଟାଇ ରୀ ଦେଖି ଏମନ ।
 କେରିଯକିରିଛେ ଘରଙ୍କ କେମନ କେମନ ॥
 କେ ବୈସେ ଶୁଣିବୀ ଡକ୍ଟର ଦେବୀର ଉପର ।
 କିମ୍ବା କେଷ କିମ୍ବା ବେଶ କୁପ ମନୋହର ।
 ଲକ୍ଷଣ ବିନୟେ କର ଭ୍ରମ କର ଦୂର ।
 ଏମନ ହଇଲେ କେମ ଗୁଣେହ କୁର ॥
 ସେ ଦେଖିଲେ ଶୁଣାବଣ୍ୟ କୁପ ମନୋହର ।
 ତୋମାରି ଆନକୀ ଏହି ଦେବୀର ଉପର ॥
 ଏତ ବଲି ଅକୁର୍ଯ୍ୟନ ହଇଯା ଲକ୍ଷଣ ।
 ଆନକୀର ଅଜ୍ଞେ ଅଜ୍ଞ ଲୁକାର ତଥନ ॥
 ବିଶ୍ୱାସ ଦିଶେର ଗତି ଶୁଣି ପରିଚୟ ।
 ଶ୍ରୀକେମାତ୍ର ନାଥ ବନ୍ଦୁ ରାମରାମ କର ॥

ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତି ଆନକୀର ପ୍ରତିଚର ।
 ରାଗିଣୀ ଅଯଜ୍ୟକୃତୀ । ତାମ ଦାଁପତାଳ ।

ନାପାର ଚିଲ୍ଲେ ଚିନ୍ତାମନି ଭୁବି ଆଶକାଳ । ଶାନ୍ତ
 ଶୂର୍ତ୍ତି ଆଶ୍ଵଭୂତମେର ଏକ ଭାସ୍ତ ॥ ମରିବ ଏକ
 ଭାବ ଅମସ୍ତବ, କତ ଭାବ ମଧ୍ୟେ ହତେଛେ ଉଦ୍ଧବ, ଏ
 ଭାବ ଭାବିଯା ନାହିଁ ପାର ଭବ, କେମାର କି
 ଆବେ ଅନ୍ତ ॥

ତ୍ରିପଦୀ ।

ରାମେତ ଚରଣ ଧରି, ଆମକୀ ବିନୟ କରି,
 ବଲେ ଶୁଣ ଶୁଣ ଶୁଣମଣି ।

କିମ୍ବାହେତୁ ଦୋଷନ କର, ଏଥିନ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଧୟ,
 ଆମି ସୌଜା ତୋମାର ଉପରୀ ॥
 ଭୁବନେର ରାଜ୍ଞୀ ହସେ, ତହିଲେ କି ଆପଣି ଲାଗେ,
 ନିଆ ଜାଗେ ନା ତିନିଲେ ରାମ ।

ଚନ୍ଦେର ରାତ୍ରି ହଟି, ଚରଣପକ୍ଷରେ ରହି,
 ଦୁଃଖିନୀ ଆମକୀ ଯେବେ ନାମ ॥
 ଅମରକଳିନୀ ଆମି, ଭୁବି ହେ ଆମାର ଆମୀ,
 ଦିନମଣିକୁଳେର ଅଧାନ ।

ଏକଳୀ ଆମାର ରାତି, ଦେଇ ସେ କମଳ ଆଁଧି,
 ତୁମି ଗେଲେ କରିବାରେ ଆନନ୍ଦ ॥
 ତୋମାର ମାନୁ ହେଲି, ଆମାର ବାସଳା ମେହି,
 ଅଭ୍ୟାସି ଦିନ ଶୁଭକଷଣେ ।

କରୁଣା କରିଥା ଭାବୁ, ଆମିଯା ଆମାର ମାତି,
 ତୈଲ ହେ ରତ୍ନ ଆମନେ ॥
 ଏ ଦୀନୀର ଅଭିନାଶ, କରିବାରେ ରାମବାନ,
 ନିବେଦନ ଭୁବନମୋହନ ।

ପୂର୍ଣ୍ଣଭିଧି ଶୁଭକଳ, ଆଜି କର ଶୁଭକଳ,
 ବିଷ୍ଣୁ କରେଛି ଆୟୋଜନ ॥
 ହାମିଯା ରାତିବ କଳ, ଆପଣି ସାମାନ୍ୟା କଳ,
 ଅନକେର ରାଜଳକ୍ଷ୍ମୀ ସୀତା ।

ବାଲୁଟ୍ଟ ବଲେଛୁ ବାହା, ଏଥିନ ସୁଖିଭୁ ତାହା,
 ସତ୍ୟ ବଟେ ମୁଣି ବାକ୍ୟଗୀତା ॥
 ସେମନ କରେଛି ଆଶ, ତେମଣି ହଇବେ ରାମ,
 ଭାଲ ତବ କରୁଣା ତରନ ।

କେମନେ ଏମନ ହାନ, କେ କରିଲ ନିରମଣ,
କାଶୀର ଗୁମର ହୈଲ ଜଳ ॥

କିବା ହୁଲ କିବା ଜଳ, କିବା ବ୍ୟକ୍ତ କିବା ଶଖ,
କିବା ରାମଦଶଲ ଶୁଦ୍ଧର :

ବଦ୍ରିଯାରୁ ସାରି ସାରି, କିବା ପକ୍ଷି ଦଲିଧାରି
ଶର୍ମମୟ ପୁଣୀ ମନୋହର ॥

ଗୋରକ୍ଷ ଗାଇଛେ ଗାନ, ମଧୁର ମଧୁର ଡାନ,
ନାଚିଛେ ନୃତ୍ୟକୀ ମନୋହର ॥

ଦେଉଯା କରିଯା ମୟ, ପୂର୍ବ କୀର୍ତ୍ତି ମହୋତ୍ସବ
ଆନିମାମ ଶୁମି ପରାଂପରା ॥

ଆନିକୀ କଟିଛେ ରାମ, ସତ କିଛୁ ଜ୍ଞାନଧ୍ୟ,
ତୋଷର ଚରଣ ଭିଜ ନଥ ।

ଦେହେ ଆହେ ରିକ୍ତପଣ, ବୁନ ହୟ ମିଥାମର,
ଧନି ଐ ପଦେ ମତି ରୁପ ॥

ଓ ପଦ ଭାବିଲେ ସାର, କିମେର ଜ୍ଞାନେ ତାର,
ଧନ ଜନ ମୁଖେ ମଷ୍ଠଳ ।

ଶୁନେଛି ରିକ୍ତାଣ ପାଯ, ଏ ଅତି ସାଧାରଣ ତାଯ,
କି ହେତୁ ଆନିଯା କର ହୁଲ ॥

ଆନିକ ଓହେ ରାମ, ଚରଣେ ବହିଯା ସାମ,
ଗଞ୍ଜାର ଉଷ୍ଟର ହୈଲ ତାମ ।

କେମାରେ ଝଟିଲେ ଗୀତ, ଯୁଦ୍ଧ ଦିଲ ମନୋନୀତ,
ଶୁକବି ବସିକଟଙ୍ଗ ରାମ ॥

ଶ୍ରୀରାଧେର ବାସଲୀଳ ।

ରାଗିନୀ ଜୟଜୟାନ୍ତୀ । ଡାଳ କାଁପତାଳ ।
କି ଶୋଭା ଶ୍ରୀରାମ ବାସେ, ମାଜିଳ ପରୀ ନଷ୍ଟି-
ନୀ । ସେଳ ନଦଜଳହିରେ, ବିଶିଳ ଦୌଦ୍ଧମିନୀ ॥
ଶୁଦ୍ଧବଳି ସତ ଶୂରଗଣ ଉପନୀତ । ଶୁଦ୍ଧଗଣ ଆଖ
ମଳ କରେଲ ଛରିତ ॥ ଅଗତେ ଶାନ୍ତ ମବେ
ଶୁଦ୍ଧବାଞ୍ଚି ଶୁଦ୍ଧି ॥ ଖ୍ରୀ ॥

ପ୍ରସାର ।

ଏହିରଙ୍ଗେ ସୌଭାଗ୍ୟେ ବିଜ୍ଞର କହିଯା ।
ମଧ୍ୟେତେ ଉଠିଲ ସତୀ ରାଥରେ ଲାଇଯା ॥
ଦେଖିଲ ଆଶର୍ଟ୍ୟ ରାମ ଚୌହିକେ ତାହାର ।
ରାହିମଯ ମଧ୍ୟଧାନୀ ଅତି ଚମ୍ପକାର ॥
ଇହ ଦିକେ ନିଯନ୍ତେ ଦେଖେ ମେହି ଦିକେ ଦୁଇ ।
ବିଷ୍ଵଯ ହଇଯା ରାମ ଭାବେ ଅଧିରାମ ॥
ଏହିନ ସୌଭାଗ ଯାଇଁ ବୁନ୍ଦେ କୋନ ଜନ ।
କାନ୍ଦକର ହଇଲ ଭାବି ଶ୍ରୀରାମକଳି ॥
ଅଧିଲ ବ୍ରକ୍ଷାଣ ଶୁରେ ଯାହାର ଯାହାର ।
ବୁଝିତେ ସୌଭାଗ ଯାଇଁ ଡାର ହୈଲ ଯାଇଁ ॥
ବିନୀ ଦୋଷେ ରାଘବ ସୌଭାଗ୍ୟେ କନ ମର ।
ଦେଉ ଦେ ଏଟିଲ ଏତ ଯାହାର ମଞ୍ଚକ ॥
ଆନ୍ତରେ ଆନ୍ତିରୀ ମବ ହଇଯା ବିଷ୍ଵଯ ।
ମଧ୍ୟେତେ ବମିଳ ମଧ୍ୟରଥେର ତଳଙ୍କ ॥
ତଥବ ଅନକୁଡା ଆନନ୍ଦେ ଭାନ୍ଦିଯା ।
. ବମିଳ ରାଧେର ବାସେ ହାସିଯା ହାସିଯା ॥

পতির কমলপদে সমর্পিয়ে মতি ।
 পদ্মতে চতুণগুচ্ছ পুজিলেন সতী ॥
 তবেত কমল পদে করি নমস্কাৰ ।
 বিবেদন মিষ্টি অৱল আশৈষ প্ৰকাৰ ॥
 এইৰূপ মনোনীত পুজ্যা চৱণ ।
 অতঃপৰ আনকীৰ তুষ্টি হৈল মৰণ ॥
 বিৱাঙ্গে তুজন বসি মঙ্গেৰ উপৰ ।
 কিবা নবনীলকাণ্ডি শ্ৰীৱাম সুন্দৱ ॥
 বামকুৰে ধূমুক দৰ্শন কৰে শৱ ।
 অঙ্গক চন্দনামিষ্ট লীলকলেবৱ ॥
 চৱণকমলে খেলে রবি আনু শাশী ।
 বিৱাঙ্গেন রামচন্দ্ৰ রহস্যে বগি ॥
 জৰে সৌভা আৱিলেন পূৰ্বি দেবগণ ।
 সীতাৰ আৱণে সবে আনন্দে মগন ॥
 বাহিৰ হইয়া ক্ষণ কৰে শান্তি মত ।
 এক মুখে বিশেধিয়া আনি কৱি কৱি ॥
 চাৱিলিকে মণ্ডল বেড়িয়া দেবগণ ।
 ব্ৰাম ব্ৰাম ধনি তাৱা কৰে অশুক্ষণ ॥
 এক ব্ৰাম নামে ফলে চতুৰ্বৰ্ণ কল ।
 জানিয়া নিৰুৎসুক কল দেবতা মকল ॥
 এ বলে উহাবে হেৱ ঝৈপোৱা কিৱণ ।
 নবদূৰ্বাশলশ্যাম উজ্জল বৱণ ॥
 কি ব্ৰামেৰ পাদপদ্ম কিবা ছুটি কৱ ।
 পৱন শৈশবে নিধি পৱন শুন্দৱ ॥

ଜୀବି କି ପଦମ ଭାଗ୍ୟ ହେବ ଦେଖ ରାମ ॥
ନୟଲେ ଦେଖିଲୁ ଘୋରା ନବସନ୍ଧ୍ୟାମ ॥
ହେମ ଶୁଦ୍ଧର ରାମ ଜାନକୀ ତେବଳ ।
କଥିଲ ନୟଲେ ଘୋରା ନା ଦେଖି ଏମନ ॥
ଶ୍ରୀର ଶ୍ରୀତଥ ହୈଲ ଜୁଡ଼ାଇଲ ଆହି ।
ଇହ ତୟ ଅନ୍ୟ ମାରାରେ ଗେଥେ ରାଖି ॥
ଏହିକଥିଲ କହି ସବେ ଆନନ୍ଦିତ ମରଃ ।
ବନେରାମଶୀଳା ଗୌତ କେଦାର ବୁଢ଼ନ ॥

ଦୀତା ମହ ରାମଚନ୍ଦ୍ରକେ ଦେବଗଣେର ଜ୍ଞବ ।
ତାଗିଲୀ କୁମରଜୟନ୍ତୀ । ତାଳ ନାପତାଳ ।
ଦିନର୍ମଣିକୁଳାନ୍ତବ, ଅଯ ରମୁମନି ରାମ । ଅଟୀ-
ରୀରୀ ବ୍ରାହ୍ମିଚାରୀ, ନବଦୂର୍ବାଦଲଶାମ ॥
ଅଯ ଧର୍ମାନ୍ତରାମୀ, ଅଗଭିଲ ଦର୍ପହାତୀ, ତୁବନେର
ହିତକାରୀ, ସର୍ବଶ୍ରଦ୍ଧାନେ ଶୁଣଧାମ ॥ ଅଯ ଦେବାରି
ନାଶକ, ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ଭାବକ, ସୀତାର ମରଃ ତୋଷ-
କ, ଅଇ ନା କେଦାରେ ବାମ ॥ ତ୍ରୁ ॥

ପରାର ।

ମହାବିକୁର ଉଦୟ ।
ଶର୍ଵଚକ୍ରଗମାପଧାରୀ ଦୟାମର ॥
ଭଲତି ଭାବେତେ ପାରେ ମୁକତିର ସମ ।
ସୀତା ମହ ରାମଚନ୍ଦ୍ର କରେନ ଜ୍ଞବ ॥
ନମାମି ଜାନକୀମାତ୍ର ଅନ୍ତରୀମି ସୀତେ ।
ବାମରା ଆମାର ଦମେ ଚରଣେ ପଶିତେ ॥

ବାରେକ କରଣୀ କର ତୋମରୀ ଛଜନ ।
 ମନ୍ତ୍ରର ଜନେତେ ଦେହ ଅଭୟ ଚରଣ ॥
 କରିଲେ ଉତ୍ତପନ୍ତି ଦେହ ରୁଚିର ହଇଲେ ।
 ତୋମାଦେର ଶୁଣ ଆମି କି ଜାନି କହିଲେ ॥
 ଏହି କୁଳପେ ସହାବିଷୁଦ୍ଧ କରିଲେନ ଶୁଦ୍ଧ ॥
 ଶୁଦ୍ଧମ ହଇଲ ଡବେ ବିଷୁଦ୍ଧ ଉତ୍ତବ ॥
 ସହାବିଷୁଦ୍ଧ ମତ ଶୁଦ୍ଧ କରିଯା ବିଷୁଦ୍ଧ ।
 ଶ୍ରୀମାତା କରିଯା ପଦେ ହନ ନିରୁତ୍ତର ॥
 ତେବେତୋ ଆହିଲ ଦ୍ରଙ୍ଗା ସହପ୍ରଦମନ ।
 ସହେତେ ଚତୁରାନନ୍ଦ ସାବିଦ୍ରୀରମଣ ॥
 ସୌଡିହଞ୍ଜେ ହୁଇ ଜନେ ଛୁଇଅନେ ପୂଜେ ।
 ବିକଟ ଅନୁଭୂତି ଦିଲ ଚରଣ ଅନୁଭୂତି ॥
 ବଳେ ହେ କମଳାକାନ୍ତ ରହୁମଣି ରାମ ।
 ପ୍ରକୃତେ କରଣୀ କର ତ୍ରିଷ୍ଣାର ଧାର ॥
 ତୋମାତେ ଉତ୍ତପନ୍ତି ଶୁଦ୍ଧ ତୋମାତେ ନିରୁତ୍ତି ।
 ଦେଇ ଜନ୍ମ ଧର୍ମ ସାର ତୋମାତେ ପ୍ରଦୃତି ॥
 ଶୁଣ ଗୋ ଜାନକି ତୁମି ଅନକେର ସୁତୀ ।
 ସର୍ବ ଲୋକ ଶୂରପ୍ରିତି ସର୍ବକ୍ଷଣବୁତି ॥
 ସର୍ବ ମିଳି ଅଦ୍ୟାପିନୀ ସର୍ବ ଦୁଃଖମରୀ ।
 ସର୍ବକାଳ ରାମଭାର୍ଯ୍ୟ ସର୍ବ ଶାନ୍ତ ଅଯ୍ୟ ॥
 ସର୍ବ ସଟେ ଆହୁ ତୁମି ସର୍ବଜନସାର ।
 ସର୍ବଦେବେ ପୂଜା କରେ ଚରଣ ତୋମାର ॥
 ଏତ ବଳି ଦ୍ରଙ୍ଗା ବନ୍ଦି ହଇଲ ଦୀରବ ।
 ଏକାମ୍ବନରଙ୍ଗ ଜାଗି ଦେଖା ଦିଲ ମସି ॥ ୫

କପାଳେ ଅର୍ଦ୍ଧକ ଶଶୀ ଶିରେ ଝଟାନ୍ତାର ।
 ଦୀପଚର୍ମ ପରିଧାନ ସୁର୍ଯ୍ୟର ଆକାର ॥
 ଗଣ୍ୟ ଅର୍ଦ୍ଧର ମାଲ କମ୍ପି ସୁଶୋଭନ ।
 ବୋଡ଼ହାତେ ସୀତାରୀମେ କରେମ ଶୁଦ୍ଧ ॥
 ମୁମୋ ମୁମୋ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅଖିଲେର ପତି ।
 ନମଞ୍ଜେ ଜ୍ଞାନକି ଦେବି ବହୁ ଶ୍ଵରତୀ ॥
 କି ଜ୍ଞାନି ମହିମା ସୀମା କରିତେ ବର୍ଣ୍ଣର ।
 ଅସବିଲା ମୋମଭାଯ ତୋମର ଛୁଜନ ॥
 କୃତ୍ତବ୍ୟ ନର କରୁଗଥେ କହିଲ ବିଷ୍ଣୁର ।
 ତଥାନ ଆଟିଲ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବେର ଜୀବନ ॥
 ଶ୍ରୀମାନ କରିଯା ଶୁଦ୍ଧ କରେ ନିଧିମତ ।
 ଏକ ମୁଖେ ଦୋହାର ବର୍ଣ୍ଣା କରି କଣ ॥
 ଏକପେକ୍ଷିଲ ଶୁଦ୍ଧ ଟେଙ୍କା ବହୁକାଳ ।
 ତବେ ଆସି ଶ୍ରୀମିଳ ଦଶମିକ ପାଳ ॥
 ବଳେ ହେ ଜ୍ଞାନକୀପତି ତ୍ରିଲୋକେର ଭୂପ ।
 କେ ଆହେ ଭୂବଳେ ଆର ତୋମାର ଶୁରୁପ ॥
 ଶୁରୁନ କରିଲା ମବ ତୁମି ବସୁଏର ।
 ମର୍କ ଲୋକ ହିତକାରୀ କୃପାର ସାଗର ।
 ଅଧ୍ୟ ୨ ଜଗନ୍ନାଥ ଜଗତେର ଧଳ ॥
 ଜମ୍ବ ରାମ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ଅଧିମ ତାରଣ ॥
 ଜଗତେର କର୍ତ୍ତ୍ତୀ ଲହ ଜଗତେର ମେଦ୍ବୀ ॥
 ତୁମି ଜ୍ଞାନ ମକଳେ ତୋମାରେ ଜ୍ଞାନେ କେବୀ ॥
 ଗଲବନ୍ଧ ବୋଡ଼ହାତେ ସମ ଆସି କରୁ ।
 ଉତ୍ତରେ ଶ୍ରିଜୀଯ । ମେହ ଚରଣ ଉତ୍ସର୍ଗ ॥

ଅନ୍ତରୀଳି ଚରଣପକ୍ଷରେ ସହେ ରାମ ।
 ସର୍ବ ଦେହେ ଆଛୁ ତୁମ ସର୍ବ ଗୁଣବାନ ॥
 ଅମଞ୍ଜେ ଜାନକି ଦେବି ଅଗତେର ଘାତୀ ।
 ବର୍ଣ୍ଣିତେ ତୋମାର ଶୁଣ ନୁ ଆମେ ବିଧିତି ॥
 ଏହି ବଲି ସମ ରାଜୀ କଟିଲ ନୀତିବ ।
 ଅଃମିଶ୍ର ଦୈନିକ କରିଲେନ କୁଦ ॥
 ନମୋ ନମୋ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଶୀତା ।
 ଆପନାର ଅଗତେର ଘାତୀ ଆମ ପିତ ॥
 ଅମବ କରିଲା ମବ ଦେବତାର ଦଳ ।
 କୁଳନା କୃପାଯ ଦେହ ଚରଣ କମଳ ॥
 ବର୍କଳ କରେନ ଶୁଦ୍ଧ ଚକ୍ର ଦହେ ବୀର ।
 ଗନ୍ଧାରୀ ଉତ୍ସନ୍ନିଦୀମୁଖ ଶେଷାଙ୍କ ଶରୀର ॥
 ବଲେ ହେ ଜାନକିପତି ଜାନକି ଆମିତା ।
 ଏ ତମୁ ବିଜ୍ଯ ଆମି କରେଛି ତୋମାଯ ॥
 ତୋମାର ଚିହ୍ନିତ ଆମି ତୋମାରି କିଷ୍କର ।
 ଦେଖ ଯେବ କୁଳ ନୀ ମାସେରେ ରମ୍ଭୁବର ॥
 ସାଙ୍ଗ ଦୈନ ରାମର ବିନ୍ଦୁର କୁଦଳ ।
 ଆମିଯା ଅମବେ ଉତ୍ସନ୍ନିଦୀଶ ପଦଳ ॥
 କୁଳେର ଆସିଯା ଶୁଦ୍ଧ କରେ ବହୁତର ।
 ଲୋଟୀରେ ଚରଣପକ୍ଷରେ କଲେବର ॥
 ଏହି କୁପେ ଦେଖିଲେ ରାମଞ୍ଜଣ ଗାଁର ।
 କଥନ ଉତ୍ସନ୍ନିଦୀମୁଖ ସମୁଦ୍ରେ ଦୋଡ଼ାର ॥
 ବନଦେ ବସି ଥେ ଆମି ଦୁଲଚୁଳ ।
 ଅବଧେ ଶୋଭତ କିବା ଧୂତୁରାର ଫୁଲ ॥

ଗଲଦେଶେ ଶୋଭିତ କୁଞ୍ଜପ ଉପଦୀନ ।
 ଡକ୍ଟିଲାବେ ପୁଜାକରେ ରାନ ଆର ଶୀତା ॥
 ବଳେ କି ଯାଇଥା ତବ ଖତେ ପ୍ରଥାର ।
 ଦୁରମ ସବୁ ବମ ହାତ ରାମ ରାମ ॥
 କି ଦିବ ତୋରିବ କୁଳ କ୍ରିଜାତେ ନାହିଁ ।
 ପହଞ୍ଚେବେ ଶକ୍ତି ଭାବେ ତବ ଶୁଣ ଗାଇ ॥
 ଅନିଯା ଅପାର ତବ କେ ପାଦେ କଟିଲେ ।
 ମୋହିଲେ ଡକ୍ଟିଲେ ଘରଟ ଶାଇମା ଅଛୀଲେ ॥
 ଏହି କୁଳ ପାଞ୍ଚମୁଖ କହିଲ ଈତରବ ।
 ତଥନ ଆସିଯା ବ୍ରଜା ପୁନଃ କରେ କବ ॥
 ବଳେ ଶାତେ ବ୍ରମିଷୁଦୁ ଦେବ ନରୋକୁଦ ।
 ତବ ନାଭିପର୍ବ ଦୈତେ ଆମୀର ଜନମ ॥
 ଜଗତେର ପିତାମହ ଦୋରେ ବଲେ ଦର ।
 କିମ୍ବ ମଧ୍ୟ ପିତାମହ ଭୂମି ହେ ରାଧାବ ।
 ଅମନ୍ତ ବନନ୍ତ କରେ ବ୍ରଜା ହୃଦୟମ ।
 ଆମିହା ଅନନ୍ତ ଦେବ କହିଲ ପ୍ରଣାମ ॥
 ହୈକୁପେ କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଆଟିଲ କତ ଅମ ।
 କି କବ ତେବ୍ରିଶ କୋଟି ଦେବେର କ୍ଷମନ ॥
 କୁନିଲେ ଅଧର୍ମ ଖଣ୍ଡ ପାପ ସାତ୍ତ୍ଵ ଦୂର ।
 ରାମେର ଚରିତ୍ର କଥା ବଡ଼ି ମଧୁର ॥
 ସୁଜି ଦିଲ ଶ୍ରୀବି ରମିକ ଚନ୍ଦ୍ର ରାଯ ।
 ବାଚିଲ କେମାମନାଥ ବନ୍ଦୁ ଉପାଧ୍ୟାସ ॥

ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତି ଶ୍ରୀଗଣେର ସ୍ଵର ।

ଅଯି କୁର ରାମ, ଅଯି ସୌଭାଗ୍ୟ, ବଳରେ ବଦଳେ ।
ଅଲାଗେ ହିବେ ମୁକ୍ତ ଏତଦକ୍ଷମେ ॥ ରାମ ଭଜ
ରାଯ ଚିନ୍ତ ରାମ କରମାର । ନିଦାନେ ଶ୍ରୀରାମ
ଦିଲେ ଗତି ନାହି ଆର ॥ ଅନିତ୍ୟ, କି କର
ଚିନ୍ତେ, ସଦି ରାମ ପାର ଚିନ୍ତେ, ନାହି ଯେତେ ହବେ
ଅନ୍ତେ, ଶମନ ମନମେ ॥ ମୁଖ ॥

ଲଦ୍ଧୁ ତ୍ରିପଦୀ ।

କରି ଯୋଡ଼ କର, କହେନ ଭାକ୍ଷର,

ଥରେ ମୁୟକୈଟିଭାରେ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀଦର ରାଧ, ସର୍ବ ଗୁଣପାତ୍ମ,

ସର୍ବାନନ୍ଦ ତେ ମୁରାରେ ॥

ନେତ୍ର ହେତେ ତବ, ହେଲୁ ଲୋକବ,

ସର୍ଗ ଭବିତେଛି ଆର ।

ମୀତ୍ର କରିତେଛି, ମହି ଭବିତେଛି,

ତବ ପଦେ ନମଶ୍କାର ॥

କୃତାଙ୍ଗଳି ହେଯା, ଶିର ମୋଡ଼ିଇଯା

କରେନ ଚନ୍ଦ୍ର ସ୍ଵରନ ।

ହେ ରାମ ରାଘବ, ନେତ୍ର ହେତେ ତବ,

କରିଲୁ ଜୟ ଶ୍ରଦ୍ଧ ॥

ହେଁଛି ମୁଦ୍ରର, ଅଗମମୋହର,

ତୋମାର କୃପାହୁମାରେ ।

ଅପାର ମହିମା, ନାହି ସିତେ ସୌମୀ,

ଅନାମ କରି ତୋମାରେ ॥

ଚିତ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣକିତ, ଭାବେତେ ଯୋହିତ,
 ମଞ୍ଜନ କରେନ ଜ୍ଞାନ ।
 ଜୀବିକୀର୍ତ୍ତନ, ଶ୍ରୀରଘୁନାଥ,
 ଦୁଃଖ ହେ ରାମବନ ॥
 ଧର୍ମ ଏ ଭୁଦ୍ଧର, ସାହୁର ଉପର,
 ତୋମାର କଟେଳ ବାସ ।
 ଓ ପଦେ ଅଣାମ, କାନ୍ତ ତେ ଶ୍ରୀରାମ,
 ଆସି ଭବ ନିଜ ଦାସ ॥
 ଶଶିମୁଦ୍ର କନ, ହେ ରଘୁନାଥ,
 କେ ଜ୍ଞାନେ ତୁ ତୋମାର ।
 କି କ୍ଷତି କରିବ, ବୈଶ୍ରେ ଦୈତ୍ୟ ତୋ,
 ଅଞ୍ଚିତ ନିନ୍ତା ଆସାର ॥
 ବାନୀ ଶମାତା, ଦୈତ୍ୟ ଅକ୍ଷମତା,
 ଯୋହାର ଗୁଣ କହିଲେ ।
 ତନୟ ତୁହାର, କି ବଲିବେ ଆର,
 ଅଣାମ କରି ପଦେତେ ॥
 କର ବୃଦ୍ଧପତି, ଅତ୍ୱ ରଘୁପତି,
 ମତ୍ୟଗ୍ନେର ଆଧାର ।
 ଉଜ୍ଜୋଷଣେଶ୍ୱର, ଅଶେଷ ଦେଖିବ,
 ଅଶେଷ ଲୀଳା ତୋମାର ॥
 ଚତୁର୍ବିର୍ଗଦାତା, ବିଦ୍ଵିର ବିଧାତା,
 ଓ ପଦେ କରି ଅଣାମ ।
 ମୋରେ ମିରଜୁର, ରଙ୍ଗ ରଘୁବର,
 ଦୟାଶୁ ଆନକୀରାମ ॥

ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅତି ପ୍ରକଳ୍ପିତ ଲେଖକ !

ବ୍ରାଗିନୀ ଅଯଜ୍ୟତ୍ଵୀ । ତାଳ ବାଂପକ୍ଷାଳ ।

କେ ତପମକୁଳ ଉତ୍ତର ରାମ ରାଜୀଦଲୋଚନ ।
ଶାନ୍ତମୂର୍ତ୍ତି ଧାନ୍ତହାତୀ, ତ୍ରିଭାଗ ଭଙ୍ଗ ମୋଚନ ॥
ପୁରସ ଅଧାନ କଷ, ବିଷ୍ଣୁପତି ବିଷ୍ଣୁମୟ, ସନାତନ
ସର୍ବାଶ୍ରୀ, ବ୍ରକ୍ଷ ବେଦର ବଚନ ॥ ଶ୍ରୀପଦେ ଗଜା

ଉଥପଣ୍ଡି, ଶିଳୀ ତତ୍ତ୍ଵ ମାନଦାକୁଡ଼ି, କେଦୋର-
ନ୍ୟଥେର ଗତି, ଏହି ରାଜ୍ଞୀ ଶ୍ରୀଚରଣ ॥

ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ :

ଭକ୍ତିକୁ ଭାବେ ଘୁରିଗଣ କରେଲା ଖବନ ।
ମଧ୍ୟେ ମଧ୍ୟେ ରାଗିଚଲନ୍ତ ଜୀବନକୀର୍ତ୍ତନ ॥
ଅର୍ଦ୍ଧ ଶାସ୍ତ୍ରମୟ ଭୂମି ବାନ୍ଧି ତ୍ରିଲୋକେତେ ॥
ହୃଦୟରେ ଅଭିପଞ୍ଜ ବେ ଦେବ ଅଭିଷେତ ॥
ମଜ୍ଜଦମେଳ୍ପ ବ୍ରଙ୍ଗ ବିଭୂତ ସମାତନ ।
ସକଳ ଶଦେଶ ଅଭିପାଦା ଡିନି ହନ ॥
ତାର ଅଭିପାଦା ଅଭୂତ ହିସାହୁ ଭୂମି ।
ନିର୍ବୀଳମାୟକ ସ୍ଵର୍ଗ ରମାତଳ ଭୂମି ॥
ନିର୍ମ୍ୟାନଳ୍ପ ନିର୍କିଳକାର ଚରଣେ ତୋମାର ।
'ଅସମ୍ଭାବ ମତି ମଧ୍ୟ ସବାକାର ॥
ମାରୁଦ କହେନ ମତ୍ତୁ ଶ୍ଵରପ ଆପଣି ।
ଜଗତେର ରଙ୍ଗାକର୍ତ୍ତା ମତ୍ତୁ ଶିବାମଣି ॥
ମତ୍ତୁ ଶ୍ଵରପ ସମାତନ ଚିନ୍ତାର ଶ୍ଵରପ ।
ମତ୍ତୁ ବ୍ୟକ୍ତି ଜନ ଭାବ ମତ୍ତେବୁ ଶ୍ଵରପ ॥
ଏବମୁତ୍ତ ବ୍ରଙ୍ଗମୟ ତ୍ରିଲୋକେର ସାମୀ ।
'ଅପଦେ ପ୍ରଗମତବ ପଦାଶ୍ରିତ ଆମି ॥
ବାଜୀକ କହେନ ହେ ରାଧା ବିପରୀତ କରି ॥
ତୋମାର ସେ ନାମ ତାହା ବିପରୀତ କରି ॥
ଅହରିଶି ରାଧା ରାଧା କରିଯା ଝଲପେହି ।
ନାମଗୁଣେ ମତ୍ୟବ୍ରଙ୍ଗ ପାଞ୍ଚ ସେ ହେଯେହି ॥

ଅହାପାପୀ ଦର୍ଶ୍ୟକର୍ମୀ ଛିନ୍ଦୁ ହୁରାଚାର ।
 ତହିଁନୁ ବୃତ୍ତାର୍ଥ ନାମମାହାତ୍ମ୍ୟ ତୋମାର ॥
 ସହି ତବ ନାମ ଆମି ଅକୁତକୁପେତେ ।
 ଅପିତାମ ଯାତ୍ର ଦିନ ଲକତିଭାବେତେ ।
 କି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୈତ ତାହା ବର୍ଣ୍ଣିତ ନାହିଁନୁ ।
 ହେ ଅତ୍ର ଆମି ସେ ତବ ଆଶ୍ରିତ ହେଇନୁ ॥
 ବ୍ରଙ୍ଗ କର ଯୋରେ ଆମି କିଙ୍କର ହୋଇର ।
 ବିକଳ ଚରଣପଦ୍ମେ କରି ନମଶ୍କାର ॥
 ଧରଣୀ ଲୋଟୀଯେ କଲ ବଶିଷ୍ଠ ଭାଜନ ।
 ତୁମି ରଘୁନଂଶେର ନୀଯକ ମୁରଙ୍ଗନ ॥
 ବିନାଶକାରିକ ନିତ୍ୟ ସତ୍ୟ ସମାଜନ ।
 ତବ ପୂର୍ବପୁରୁଷ ଆହିଲ ସତ ଜନ ॥
 ପୁରୋହିତ ଛିନ୍ଦୁ ଆମି ତାହା ସବାକାର ।
 କୃପା କରି ତବ ପୁନେ କରି ନମଶ୍କାର ॥
 ଏହି ବିଦେଶୀ କରି ଅନ୍ତମ କାଳେତେ ।
 ଶାନ ଦାନ ଦିଶ ରାଜୀ ଚରଣପଦ୍ମୋତ୍ସ ॥
 ବାନ୍ଦେବ କଲ ନମୋ ବ୍ରଙ୍ଗ ରଘୁନାର ।
 କେ ଜାନେ ତୋମାର ଅନ୍ତ ବେଦେ ଅଗୋଚର ॥
 ବେଦାନ୍ତବାଦୀରୀ ବ୍ରଙ୍ଗ କରିଯା ବଲେନ ।
 ତାକିକେରା ପରବ୍ରଙ୍ଗ କରିଯା କହେନ ॥
 ବିଶେଷବାଦୀରୀ ସତ ଅକ୍ରାତ କହେନ ।
 ସାଂଖ୍ୟବାଦୀ ମତେ ପୁଂସ କରିଯା ବଲେନ ।
 ପାତଙ୍ଗଲବାଦୀରୀ ସେ ବଲେନ କାରଣ ।
 ଦୀନାଂସକ ମତେ ଈଶ କ୍ରଗ୍ରତ କାରଣ ॥

এ ধৃতিমন্তব্যামী সকলে সংশয় ।
 তোমার কি রূপ তাহা ছিল নাহি হয় ॥
 আমি কি কহিব মোর নাহি তিছু জ্ঞান ।
 প্রসন্ন হইয়া মোটে কর পরিজ্ঞান ॥
 পরম পদ যে তাত্ত্ব করত প্রদান ।
 অগ্রাহ্য ও পরোগাত্মে দ্বিতীয়ে স্থান ॥
 অগ্রস্তু বশেন প্রত্যু পুরুষ প্রথম ।
 তুমি কর্তৃ কর্ম হে করণ সম্মান ॥
 অপাদান সম্ভব তে আবেগ আধার ।
 তোমারে একপ জ্ঞানি করি মহস্তার ।
 ভুবনাজ কর্ম তাত্ত্ব হইয়া মোচিত ।
 লক্ষ্মীর জীড়ার স্থল শন্তু বসনিত ॥
 এবস্তুত গাদপদ্ম করি হে ভজন ।
 দিবামিশ তাঁহে বেন থাকে ভৃঙ্গ মনঃ ॥
 প্রক্ষালক প্রক্ষালয় এবং আবার ।
 প্রক্ষপন চারি বাদ ভজনীয় হয় ॥
 চারিবার বশিবার তৎপর্য্যতা শুন ।
 ভুবনাজ উপোধন মির্বিকারী হন ॥
 নিরাকার সাকার করিয়া এক মত ।
 ভজি ভাবে হৃপক্ষেতে কৈল দণ্ডবত ॥
 সাকার রূপেতে তিনি শুনে তিনি বার ।
 নিরাকার ব্রক্ষে একবার মহস্তার ॥
 এই চারিবার ভজনীয় সারোকার ।
 শুরভজ মুনি আমি স্তব কৈল আর ॥

ହେ ଦୁଃଖ ମୋର ନାମ ସ୍ଵରତ୍ନ ହେ !
 ଉଚ୍ଛିତ୍ସହିତେ ଆମି କବ ନାମକ୍ଷର କଥା ॥
 ଉଚ୍ଛିତ୍ସହିତ କରି ଏତୁ ମନେର ସହିତ ।
 ଆମି କେ ତୋମାର ଭଙ୍ଗ ତୋମାର ରକ୍ଷିତ ।
 ଶୁଭାମ୍ଭିସୂତ୍ରିକ୍ଷ ହେ କହେନ ଆସିଯା ।
 କବ ପାଦପଦ୍ମ ଅଗ୍ନ ମଳାନ କରିଯା ॥
 ତୟେଛୁ ଆମାର ଭାଙ୍ଗେ ଶକ୍ତି ଶୀଘ୍ର ମରି ।
 ସେ ଉଚ୍ଛିତ ହୟ ଜୀବା କବ ରୂପତି ॥
 ଏହି ରୂପେ ଶ୍ରବିଗନ କହେନ ଶ୍ରୀମଦ୍ ।
 ଶ୍ରୀକେଦାରିନାଥ ଭାବେ ଶ୍ରୀରାମଚରଣ ॥
 ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଗ୍ରହ ଗଞ୍ଜାନମେର ସ୍ତତିଃକା ।

ଶାଶିଦୀ ବୈଦରୀ : ତାଳ ଟୁଣି ।
 ତେ ଜୟ ଶୀତାଶତି ତାମ । ଦୁର୍ବାଦଲଶ୍ୟାମ ॥
 ସୁଜମ ପାଶନ ସଂହାର କାରଣ, ଅଥୟ ତାରଣ,
 ମର୍ଦ୍ଦ ଜ୍ଵମାମ ॥ ଶିତାପ ହରଣ, ବିପଦ ଭଞ୍ଜନ,
 ଶ୍ରୀମଦ୍ଭୁଦନ, କୃପାଯମୟ ଲାମ ॥ ଶ୍ରୀ ॥

ପାଯାର ।

ଶିଦ୍ଧୁତ ଗଞ୍ଜାନନ ଆସିଯା ଶ୍ରଥନ ।
 କରିବୋଡ଼େ ରାମଚନ୍ଦ୍ର କରେନ ଶ୍ରବନ ॥
 ଚିତ୍ରକୁଟ ଶୈଲୋପରେ ଶ୍ରୀରାମମଣିଲେ ।
 ନମକାର କରି ତବ ଚରଣକମଳେ ॥
 ତେ ରାମ ସକଳ ବେଦେ କବ ହେ ତୋମାର ।
 ଚରଣମହିମା ବର୍ଣ୍ଣ ସକଳେର ପାର ॥

ଶାନ୍ତିମୁକ୍ତି ନଦ୍ଯନ୍ତରାଜଲଶ୍ୟାମ କାନ୍ତି ।
 ଭଜି କରି ନାମ ନିଲେ ହୟ ଛୁଟେ ଶାନ୍ତି ॥
 କୃପାର ନିଧାନ ଭୂମି ପୁଞ୍ଜ୍ୟ ଦବାକାର ।
 ପରମ ପୂରୁଷ ପୂର୍ଣ୍ଣବ୍ରତ ଅବତାର ॥
 କି ଜ୍ଞାନି ତମନ୍ତ ଅଳ୍ପ ଅନନ୍ତ ନା ଜ୍ଞାନେ ।
 ମହାଯୋଗୀ ସୌଗେତର କୃପ ଦ୍ୟାନେ ॥
 କରାନ୍ତିର ସ୍ଥାନେ ମହାତୀର୍ଥ କାଣୀ ନାମ ।
 ତଥାଯ ଅରିଲେ ଜୀବ ପାଇ ଦୋଷଧାର ॥
 ୨୯ ନାମ ବ୍ରଜମନ୍ତ୍ର ଶିଳ ଦେନ କଣେ ।
 ନିର୍ଜୀବ ମୁକ୍ତି ଦାନ ଦେନ ସର୍ବତ୍ର ବର୍ଣ୍ଣେ ॥
 ନାସେର ଶାହୁନ୍ୟ କିମ୍ବା କବ ସୀତାକାନ୍ତ ।
 ଦ୍ଵିଅକ୍ଷରେ କତ ସୁଧୀ କରେ ଅବିଶ୍ରାନ୍ତ ॥
 ଏତ ବଲି ନିର୍ଦ୍ଦିଦାତା ତାଇଲ ନୀରବ ।
 ଶୁଭ ଆସି ଛୁଟ ପୁଣେ କଟେ ବହୁ ତୁଳ ॥
 ଲମ୍ବେ ରାମ ନାରାଯଣ ନଦୀମଳକାନ୍ତ ।
 ଦେବମେନାପତି ଆମି ତୋମାର କୃପାୟ ॥
 ଅନ୍ତକେ ବିଜ୍ଞୋପରେ କରି ଆରୋକଣ ।
 ସଥୀ ଭ୍ରମ ନାମ କରିଯା ଆରଣ ॥
 ତାହେ ମୋର କୋନ କାଲେ ବିଜ୍ଞ ନାହି ହୟ ।
 ଥମୁର୍ବାନଧାରୀ ହୟେ ଦିକ କରି ଆୟ ॥
 ତିଳୋକେର ପ୍ରିୟ ଆମି ତୋମାର ଅସାଦେ
 କେଦାରେ କରିବେ ରକ୍ଷା ଚରଣପ୍ରସାଦେ ॥

ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆମ ହେବିଗଣେର ଭବ ।

ରାଗିନୀ ଆଲିଯା । ତାଙ୍କ ଅଳ୍ପ ।

ତେ କବୁଳାଙ୍କରାମ, ଭାନୁଜାତ୍ୟ ନିବାରି । ଭାନୁ-
ଜାତ୍ୟର ବିଶ୍ଵପତି ତନେବେଳେ ଭାନୁବାରି ॥

ତୁମି ହେ କଂରଣ ମିଳୁ, ମନ୍ଦିରଯ ଦୀନବନ୍ଦୁ, ବିନ୍ଦ-
ରଣ କୃପାବିନ୍ଦୁ, ଶକାବେମା ମିଳୁବାରି ॥

ଦୟାତି ପାତକୀ ଅମ, କାନ୍ଦଳଯେ ଭୀତ ଅମ
ଦେଖି ଚନ୍ଦ୍ର ଶରଣ, ତିଜୁବେଳେ ମନହାରୀ ॥

ପରାବ ।

ମହାମହୀ ଦେବୀ କବ ଓ ହେ ତିନୁଗମୀ ।

ଶୈଖତୁମେ ଶନୀତ ହେତେ ପୂର୍ବିତେ ହେ ଆମି ॥

ଉଦ୍‌ଧୃତ ହେତୁଛୁ ମେଟେ ମୀତା ପ୍ରିୟା ଭବ ।

ତୋମାର ହେ ରଥ ତାହା ଆମି କିବା କବ ॥

ଚତୁର ନିକଟେ ହେତୁ ମେହ ହେ ଆମାରେ ।

କିମଧିକ ଆର ଆମି କହିବ ତୋମାରେ ॥

ଶାନ୍ତିମୁକ୍ତ କହେନ ହେ ଜୀବକୀକାଳ ରାମ ।

ତୋମାର କୃପାତେ ମୋର ବାଗମେବୀ ମାମ ॥

ବ୍ରଜ ପ୍ରକଳ୍ପନୀ ଦେବମାତା ହଇଯାଛି ।

ମୀତା ନ ସତ୍ତବ ହୈତେ ଆମି ଅନ୍ତିଯାଛି ॥

ଏକଥେ ତୋମାଯ ନାଥ କରି କି ବରନ ।

କୃପା କରି ମେହ ମୋରେ ଚରଣ ଶରଣ ॥

ହୈଯବତୀ ହରଜାରୀ ଯୋଡ଼ିବାତେ କମ ।

ମୀତା ଅଳ୍ପ ହୈତେ ଅଞ୍ଚ କରିଯା ଏହଣ ॥

ଆମ୍ବାଶଙ୍କି ହେଁ ଆମି ସ୍ୟାତ୍ମା ତ୍ରିମୁଖୀଲ ।
 ତୋମାର ଇଚ୍ଛାତେ ମନ କି କବ ତୋମାଟେ ॥
 କାଳିକା ଆଦିଯା କନ କୁରକୁରା ମୁର୍ତ୍ତି ।
 ହେ ରୂପବଂଶେର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ତୋମାର ସେ ଭକ୍ତି ॥
 ତାହା ଆମି କିନ୍ତୁ ନା ଆମି ମାରୁମାର ।
 ବ୍ରକ୍ଷାତେର ପତି ତାମ ସହିମା ଅପାର ॥
 ଶ୍ରୀଗ୍ରୀଭୁତ ବ୍ରଜମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତାବଳି ।
 ସର୍ବଜୀବେ ମନ ଦୟା ହୋଗ ଶିରୋମଣି ॥
 ନନ୍ଦୀନ ଜନମ କାପ ଜଗତେ ପୂଜିତ ।
 ଆମି ସେ ନିତୋନ୍ତ ଆଭ୍ୟ ତବ ପଦାଞ୍ଜିତ ॥
 ଶ୍ରୀରାମ ଚରିତ୍ର କଥା ଶୁଣିତେ ମଧୁର ।
 କେଦାରମାଥେର ପ୍ରଭୁ ହୃଦୟ କର ହୁଏ ॥

ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅତି ପଞ୍ଚବି ଓ ମିଳି ଓ ଚାରି ଇତ୍ୟାଦି
 ଗଣେର ସ୍ଵର ।

ରାଗିଣୀ ବେହାଗ । ତାଳ ଅଳମ ତେତାଳ ।
 ରସୁପତି, ଆମି ଅତି, ମୁଢ଼ମତି, ଅଭାଜନ ।
 ହେ ଜୀବକୀବଲ୍ଲଭ, ହେ ଦେବ ହୁଲ୍ଲଭ, ରାମ ପତିତ
 ପାବନ ॥ ହେ ବ୍ରଜ ପରାମପର, ହେ ଅଗମାନ୍ତର,
 ନୈତକଶେବର, ଭୁବି ପୁରମ କାରଣ ॥ ହେ ଭବ-
 ଭାବକ, ହେ ଶୁଭକାରକ, ହେ ହୃଦୟ ହାରିକ, ଶମନ
 ମାୟ ନିରୀରଣ ॥

ତ୍ରିପଦୀ ।

ହେଁ ମତା ପରୀକ୍ଷଣ, କହିଛୁ ଗନ୍ଧର୍ବ ଗନ୍ଧ,
 ନମୋ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବିଶ୍ଵକପ ।
 ତୁମି ସର୍ବ ମୂଳଧାରେ, ନିର୍ଲିଖେଷ ବିରିକାର,
 ତୁମି ନାଥ ତ୍ରିଲୋକେର ଭୂପ ।
 ଗନ୍ଧର୍ବଗୋତ୍ରେ ଜମେଇଛି, ଅତ୍ସବ ବଲିତେଇଛି,
 ଦୟାନ୍ୟ କର ପରିତ୍ରାଣ ।
 ପରଲୋକ ପ୍ରାଣ ତଳେ, ଓ ରାଜ୍ଞୀ ଚରଣ ତଳେ,
 ଦିଶ ଆମା ମନାକାରେ ହାତ ॥
 ଯିନ୍ଦ୍ରଗନ୍ଧ ଯୋଡ଼ିକାବ, ଆସିଯା ହିର୍ଯ୍ୟ କରେ,
 ଯୁକ୍ତକାଳ ସ୍ତତିନାକ୍ୟ କହେ ।
 ହୋମ୍ୟ ଏତକ ଗୁଣ, କରେ ପୁନଃ ପୁନଃ ପୁନଃ,
 ମିଳାଇତି ଅସିଦ୍ଧ ଯେ ନହେ ॥
 ଧ୍ୟେତ ବୈରି ଲାଶିତେ, ଅତୀର୍ଥ ପୃଥିବୀତେ,
 ନରୋକ୍ତମ ପୁରୁଷ ଏଥାନ ।
 ବୋଗୀର ଅଗମ୍ୟ ହେଁ, ପଞ୍ଚମଙ୍ଗେ ବଲେ ରୁହେ,
 କିବା ଲୀଳା କର ତପରାନ ॥
 କହିଛୁ ଚାରିଶନ, ନମୋ ରାମ ନାରାଯଣ,
 ବ୍ରଦ୍ଧାପତି ମୁଦ୍ରାବଂଶଧର ।
 ଶ୍ରୀନିର୍ଦ୍ଦାସ ଅନାର୍ଦ୍ଦନ, ନରେଶ ବ୍ରଦ୍ଧନନ୍ଦ,
 ଜୋନକୀରମଣ ବ୍ରଦ୍ଧବନ ॥
 ତବ ନାମେ ବୋଧ ହେଲ, ଅମି ସ୍ପର୍ଶ କରା ଦେଲ,
 ମେଇମତ ପାପ ଦୁର୍କ ହୁଲ ।

নামের মাহাত্মা শণ, কহিতে নহ নিষ্পৃষ্ঠ,
সহস্রদনে সহায় ॥

কিঞ্চিরগণেতে কয়, নন্দো বাসি ব্রহ্মবৃহ,
অসম্ভু প্রণাম শ্রীচরণে ;

আমরা পর্মির অতি, অভোজন মুচ্ছবৃত্তি,
পরগতি সদা চিন্তা মনে ॥

দুষ্যবৎশ শ্রেষ্ঠ তুমি, আকাশ পাতাল ছুলি,
তব গুণ কহিতে কে পারে ।

অভূতে স্বরূপ তব, না জানেন বিধি ভূৎ,
আমরা কি পারি বশিবারে ॥

হয়ে ভাবে পদগদ, চিন্তা করি মুক্তি পদ,
কহিছে নফুন্দগণ বত ।

সহজে ভার্য্য, শুধুঃসুব প্রেমকাষে,
হই শোরা করি দশবৎ ॥

শ্রীচরণে নিরস্তর, মনঃ থাকে রুষুবৰ,
কর হে অচল ! ভক্তি দান ।

শ্রীকেদারনাথ বলে, ও পদসরোজতলে,
অস্তকালে পাই হেন স্থান ॥

শ্রীরামচন্দ্র প্রতি তীর্থগণের স্বর ।

রাগিণী বেঁহাগ। তাল চিমে ডেতাল।
রামধন ঘোণীর ধন ব্রহ্মনারায়ণ, ষে শৃষ্টি
শৃঙ্খলি, প্রলয় কারণ হন ॥ বাবে বিধি হয়,

ଶ୍ୟାମ ନିରଜର, ମେଇ ପରାଂପର, ଭୁମି ତଥରେ
ଭାବ ମନ ॥ ୫ ॥

ପରାଂପର ।

ଅକ୍ଷରବୀ ସଙ୍ଗେନ ନମେ ଦୟାଳ ବ୍ରାହ୍ମବ ।
ତମ ପାଦପଞ୍ଚ ତୈତେ ତହିମୁ ଉଚ୍ଛବ ॥
ଗଞ୍ଜ ନାମେ ମୁଦିଖ୍ୟାତା ସକଳ ସଂଶାରେ ।
ମୁକ୍ତି ଦାତ କରିତେଇଁ ମର୍ବଦ । ନବାରେ ॥
ଆମି କି ବଲିର ଅଭ୍ୟ ଯେ କୃପ ତୋମାର ।
ନବନୀଳକାଯ ପୂର୍ଣ୍ଣଶା ଅନତାର ॥
କୌଶଳ୍ୟାତନୟ ଅଗଞ୍ଜନ ହିତକାରୀ ।
ସଂଜ୍ଞାତ ପରମ ସଞ୍ଚ ଲୋକ ଦର୍ପଜାରୀ ॥
ଦେବାତ୍ମିନାଧିତେ ଅନ୍ତିର୍ମ ତୂରପୁଣେ ।
ଅନ୍ତମାମି ପୀତାପୁତି ଚରଣକମଣେ ॥
ପାତକୀ ନିର୍ମାର ତେଜୁ ନାମ ଚମ୍ଭକାର ।
ବାରାନ୍ଦି ଆସି କୁବ କରିତେହେ ଆରୁ ॥
ବାରାନ୍ଦି ନାମେ ଆମି ବିଶ୍ୱାତ ସଂଦାରେ ।
ତୋମାର ମହିମା ଅଭ୍ୟ କହିତେ କେ ପାରେ ॥
ତଥ ନାମ ଉପଦେଶ ଜୀବେରେ କରିଯା ।
କରିତେଇଁ ନିର୍ମାର ନିର୍ମାଣ ମୁକ୍ତି ଦିଯା ॥
ଅତରୁବ ଆମି ତୋମା କରି ହେ ଭଜନ ।
ଚରଣେ ଶରଣ ଦେହ ଶ୍ରୀରାମନନ୍ଦନ ॥
ଅର୍ପାଗ କରେନ କୁବ ଶ୍ରୀରାମଚରଣେ ।
ଅଯି ରାମ ଅଯି ରାମ ବଲିର ବେଦନେ ॥

তোমার যে নাম উপরেশের কঠিণ ।
কান্তির সর্বদা হেথা করেন পজন ॥

এই হেতু মুক্তিদাতা হয়েছি অচূ আবি ।
না জানি তদন্ত অণ্মামি সৌভাষ্যামী ॥

বাস্তা কল হে নাপ কে নীতাপত্তি রাখ ।
তোমার মাধ্যাতে ধরি মায়াবতী নাম ॥

তীর্থ সকলের শ্রেষ্ঠ আবি হইতেছি ।
অজ্ঞানুসারেতে মুক্তি দান করিতেছি ।

কিন্তু ভূমি মোরে স্থান দেহ ও চন্দনে ।
দিবালিশি পাদপদ্ম জাগে যেন মনে ।

অণ্ম করিয়া কাঞ্চি কল যোড়তাতে ।
হয়েছি কাঞ্চনবতী তোমার আজ্ঞাতে ॥

মে বাঞ্জি এ স্থানে মরে কাঞ্চন হে হয় ।
আমাকে অসম হয়ে রুক্ষ দয়াময় ॥

পুষ্টির কহেন রামচন্দ্র অণ্মামি ।
সব তীর্থ মধ্যেতে পুষ্টির তীর্থ আমি ।

তোমার আজ্ঞাতে আমি জীবেরে বিস্তারি
অসান করি হে সদা বির্কাণে বিস্তারি ॥

নর্মদা কহেন বিভূ ভূমি পূর্ণবৃক্ষ ।
আমি তব আজ্ঞা মত করিতেছি কর্ম ॥

জীব সকলেরে করি কুশল অদান ।
এই হেতু নর্মদা হইল মোর নাম ॥

আমি পাপরূপা কঙ্কি তোমারে অণতি ।
কল্পনামনে অন্ত হের হে মৎপতি ॥

କହିଛେ ଶୁରସତୀ ଏମାଦେ ତୋମାର ।
ତେଇଁଯାଇଁ ନିର୍ବିଗ୍ନ ପଲିମ ସେ ଆମାର ॥
ଦାହାର ଉଦରେ ଜଳ ଥାକୁଥେ ବାନ୍ଧ ।
କୌଠ ମହାପ କଟି କରସେ ତାବଦ ॥
ବ୍ରକ୍ଷଶତ୍ରୁ ଆମି ପାପ ମଦ ନଷ୍ଟି କରେ ।
ଅତରେ ଆମି ଅଭି କରିଥିଲ ସଜ୍ଜରେ ॥
ପଲାଯ ଅଞ୍ଚଳ ଦସ୍ତା କରେନ ବମୁନ ।
ଶମାନେର ସବୀ ଆମି ଅଭି ମୂଲକଣା ॥
ନିର୍ମୂଳ ଏ କଳ ମମ ଦେବୀ ପାନ କରେ ।
ସମ୍ମ ମାମ ଅସ୍ତ୍ରି ତାର ହୃଦ ଉଦରେ ॥
ମିଥାର ମାହି ପାପ ସେ ସକଳ ତାତା ।
କଷ୍ଟ କରି ଆମି ତାର ପାପ ମହା ମହା ॥
ଏକଣେ ଖାତ୍ରାକେ ଆମି ଜୀଲିଦାର ତରେ ।
ଧରଣୀ ଲୋଟ୍ଟାଈଁ କରି ଶ୍ରୀଭ ସଜ୍ଜରେ ॥
ନାନାବିଧ କ୍ଷବ ସ୍ଵର୍ଗ କରେ ତୌର୍ଧଗଣେ ।
ଆରମ୍ଭରିତ୍ତ ଶ୍ରୀକେନ୍ଦ୍ରାରନାଥ କଣେ ॥

ଶ୍ରୀରାମ ଅଭି ପରିତଗଣେର କ୍ଷବ ।

ବୀମନାମ କର ମାହ ଅନିକ୍ଷ ବିଷୟଚିନ୍ତା କରେ
ମାକ ଆର ॥ ଅମାତ୍ରା ନାହିଁ ଜଳ, ମାରୀ ମୃତ ଭା-
ତୁର୍ଗନ, ମୁଁଯାଇତେ ବା ଆପନ, କେ ତୋମାର କୁମି
କାର ॥

ପ୍ରସାର ।

ଶୁଦ୍ଧେରା କରେଲ ଭୁବନ ଚନ୍ଦ୍ରନୀରେ ଲାଗି ।
 ଅମ୍ବକୁ କରୁଣାମତ୍ତ ରାମ ଶୁଣିବାଶି ॥
 ତବ ପଦରଙ୍ଗଃ ଶ୍ପର୍ଶ ଆମାର ଉପର ।
 ମେ ପୁଣଃ ଅତାପେ ଆମି ହେଁଛି ଅସର ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ଶୁଦ୍ଧ ଆବ ମୁଦ୍ରଗଣେ ବୀସ କରେ ।
 ସହିତେଛି ମେଟି ଭାବ ପୁଲକ ଜାନ୍ମରେ ॥
 ଓ ଚରଣ ମରେକିମେ ପ୍ରଥମ ବିଷ୍ଟର ।
 ମର୍ଦ୍ଦୀଦା ଆମାରେ ରକ୍ଷା କର ରଘୁଦର ॥
 କହିଛେଲ ହିମାଳୟ କରିଯା ଭକ୍ତି ।
 ପାଦପଥ ପୂଜା କରି ସୈମନ ଶକ୍ତି ॥
 ତାହାକେ କରିଯା ତବ କରୁଣା ବିହିତେ ।
 ହେଁଛେ ଆମାର ଗୌରୀ ହେବ ମୁଦ୍ରିତେ ॥
 ତବ ନାମ ଭଜନେତେ ହେଁଛେ ଏ ଫଳ ।
 ତୋମାର ଅସାଦେ ମୋର ମାହି ଅମଜଳ ॥
 ତବେ ବିଷ୍ଣ୍ୟ ସୋଡ଼କରେ କରେଲ ଭବନ ।
 ଅନ୍ତର ତୋମାରେ ଆମି କରି ହେ ଅବଶ ॥
 ତୋମାର ମାଯାତେ ଶୈଲକୁପା ଗିରିକଞ୍ଚା ।
 ଆମାତେ ବିରାଜ ନିତ୍ୟ କରେଲ ଅପର୍ଣ୍ଣ ॥
 କହିତେଛେ ଶ୍ରୀଗନ୍ଧମାଦନ ଧରାପର ।
 ହେ ଅଗଦାନ୍ତର ଆମି ତୋମାର କିଷ୍କର ॥
 ହେଁଛି ମକଳ ଔଷଧିର ମେ ଆଧାର ।
 ତୁମି ନାଥ ଦିଶ୍ୱାଧାର ରକ୍ଷକ ଦ୍ରିମଂମାର ॥

কতি হে প্রণাম আমি তোমার চরণে ।
 অকিঞ্চন জনে হের করণা নয়নে ॥
 ভজিত্বে ইলয় কহেন থোড়হাতে ।
 দয়েছি সুগন্ধিবৃক্ষ দেনাৰ কৃপাতে ।
 সুগন্ধি চন্দন আদি করিয়াত আৱ ।
 তুলসী চূলপত্র পঁচাশতে আমাৰ ॥
 তোহাতে মুক্তি পদ ধন্ত নীতাপত্তি ।
 শু চুল বিলে ঘোৰ অন্ত নাহি ছিতি ।
 মৈনাক মৈন প্ৰভু কৰি নমস্কাৰ ।
 পাৰ্বতীৰ ভাতা আমি গিৰীস্তুকুমাৰ ।
 কুপাকাঙ্ক্ষী নথ হে শুণাগত আমি ।
 অনুকূল চণ্ডোৰ অগতেৰ আমী ॥
 তুমি হ'ত তুমি কৰ্ত্তা তুমি সে বিধাতা ।
 তুমি জন তুমি কৃষ্ণ মোক্ষফলদাতা ॥
 তুমি হে শুজনকাদী প্ৰলয় কাৰণ ।
 সন্দু বজ্জ্বল তমহ গুণ তোমাতে ধাৰণ ॥
 কি আৱ কহিব আমি পাষাণমূৰতি ।
 সর্বক্ষণে শ্ৰীচুলণে পাকে দেন ঘতি ॥
 রামপদ পুজি শৈলগণে আনন্দিত ।
 শ্ৰীকেদাতুনাথ কহে শ্ৰীবামচৱিত ॥

শ্ৰীবামচন্দ্ৰ এতি গয়ানুৱেৰ স্বব ।
 অমু অমু রাম জীৱন মীতারাম, রাম রাধৰ হৱে । প্ৰ

ପର୍ଯ୍ୟାର ।

ଏହି କଥ ହଟାଇଛୁ କଥୋପକଥନ ।
 ଉପାହୃତ ଗସ୍ତାଭୀର୍ଥ ଦିଲେ ପିତୃଗଣ ॥
 ଅବୃତ୍ତ ହଲେମ ସ୍ତ୍ରିପାଠେ ମନୋରଥେ ।
 ନଦୀକାର କରି ଅଭୂତେ ଏ ଅଧିମେ ॥
 ଆମାର ମନ୍ତ୍ରକେ ତଥ ଯୁଗଳ ଚରଣ ।
 ଅଦ୍ୟାନ କରେଛୁ ରାମ କମଳବୈଚନ ॥
 ସେଇତ ତେଜେତେ କରି ତଥ ପିତୃଗଣେ ।
 ଡାଇତେ ପାରି କୃପା କର ଦୀର୍ଘଜନେ ॥
 ନମୋ ନମୋ ଦିଦ୍ୱପତି ନମୋ ବ୍ୟୁଦ୍ଧର ।
 ନମକେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ବ୍ରଜପରାଂପର ॥
 ସଞ୍ଚି ହର୍ତ୍ତାପୁରବାସି ପୁଣ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ।
 ଗୋଲୋକ ଛାଡ଼ିଯା ଆବତୀର୍ଣ୍ଣ ଶ୍ରୀନିବାସ ॥
 କଳୀନ କୁଶଲେ ଲୋକ ବନ୍ଧେ ପୂର୍ବୁବୀତେ ।
 ବ୍ରଜପଦ ଦରଶନ ପାଇ ଥେ କରିତେ ॥
 ଭଜିତାଦେ ରଘୁନାଥେ କରିଲ ପୂଜନ ।
 କାର୍ଯ୍ୟରେ ବିଜ୍ଵିଦ୍ଧ କରିଲ ତ୍ରବନ ॥
 ଅପ୍ରକ୍ରିୟା ଶ୍ରୀରାମରାମକଥା ସୂଳଲିତ ।
 ଶ୍ରୀକେଦ୍ମାରନାଥ କହେ ଶ୍ରୀରାମଚରିତ ॥

ଶ୍ରୀରାମଚର୍ଚ୍ଛ ଅତି ବୃକ୍ଷ ଓ ପଞ୍ଚ ପକ୍ଷାଦିର ତଥ ।
 ରାଗିଣୀ ମୁଦ୍ରାବ । ଡାଲ କାଣ୍ଡାଲି ।
 କେଳ ମନ୍ଦିରଜୀର୍ଣ୍ଣ ରେ ରାଜାପାଇ । ତାବ ରେ ସେଇ
 ତବଭୂମ ନିରାଙ୍ଗ, ନବଦୂର୍ମାଦନ ଶାନ୍ତ, ଶ୍ରୀରାମ ଓ ନୀତି

ଶାଯ, କି କର ବାଜାର କାହିଁ ବିକଳେ ଦିନ ସାଥ ॥
 କରିବେ କି ଗୁଣେ ବଳ, କି ତୋର ଆହ୍ଵାନ ସର୍ବଳ,
 ରାମ ନାମ ଦିଲେ ଅମା, ନା ଦେଖି ଉପାଧ ॥ ତଙ୍କ
 କାଳ ନା ଚିନ୍ତିଲେ, ପଦ୍ମମଞ୍ଜୁ ନା ଭାବିଲେ, ନିକଟେ
 କଇଲ ଆସି, ଶହନେର ଶାଯ ॥

ଶାଯାର ।

ବୃକ୍ଷଗଣ କହିତେଛେ ତୁ ମୁଦ୍ରାମର୍ଯ୍ୟ ।
 ତହିୟାଛି ପଞ୍ଚକପ ପାପି ଦର୍ଶନ ।
 ତବ ପୁଜୀ କରି ହେ ଏମତ ନାହିଁ ଶର୍କ୍ରି ।
 କେବଳ ପ୍ରପଦ ହାର ଆହ୍ଵେ ଦ୍ୱାରୀ ଶର୍କ୍ରି ॥
 ଅବୀର ଅନୁଲ୍ଲା ପୁଞ୍ଜ ପଞ୍ଜ । ହାରାଯ ।
 ଅନେର ଦୀର୍ଘ ସଦ୍ବୀଳ ଦୂର୍ଭାଗ୍ୟ ହେ ତେମାର ॥
 ତବେ ପଞ୍ଚଗଣ ଆସି ଦୂର ପ୍ରମିଳା ।
 ଜ୍ଞାନ ଆର ବୈରାଗ୍ୟାତୀ ବିଠିଲ ହହିର ॥
 ପଞ୍ଚକୁଳେ ଜୟିଯାଛି ଅତି ଅପରୁଣ୍ଡ ।
 ବୃଥା ଆମ ଧରିଯାଛି ଅତି ହରଦୂଷ୍ଟ ॥
 ଆର କିନ୍ତୁ ନାହିଁ ଶର୍କ୍ରି ଥେବେ କାଳେ ବଳ ।
 ଅନିମିକ ହସ୍ତେ ଭାରି ଓ ବାଙ୍ଗୀ ଚରଣ ॥
 ସର୍ଥୋଚିତ ରୂପେତେ କରି ହେ ମରଶନ ।
 ମୋମବାରେ କର କୃପା ବାରି ବରିଷଣ ॥
 ମର୍ଜଳ ମହିନେ କୁବ କରେ ପଞ୍ଚଗଣ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବାରୀ ପଞ୍ଚକୁଳ କରେ ବିଚାରଣ ॥

କୁଞ୍ଜମତି କୁଦ୍ରଜୀତି ଦୁରାଚାର ଅତି ।
ତୋଯା ମେବା ହାନ କହିଲାଛି ରହୁଗତି ।
କେବଳ ମରେତେ ନାଥ କରି ନମନାର ।
ଆମୀ ସବାକାରେ ମୟୀ କର ଏକବାରୁ ।
ହିତର କରିଲ ଭୁବ ପଞ୍ଚ ପଞ୍ଚଗଣେ ।
ଆରା ଚରିତ୍ର ଆକେଦାରନାଥ ଭଣେ ॥

ସୀତା ସହ ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ରର ଝୌଡ଼ୀ ଗମନ ।

ଏହି କ୍ଲପେ ସକଳେତେ କରିଲନ କୁବନ ।
ମେହି କାଳେତେ ଉଠିଲ ବାଦୋର ସେ'ଷଥ ॥
ନାନୀ ବାଦୋ ବାଜିତେହେ ଶୁଣିତେ ଶୁଭର ।
ବୀଷା ଦୀଖି ତୁଠି ଭେବି ବାଜିହେବିତର ॥
ନାନୀ ନୃତ୍ୟ ଗୀତ ହଇକେହେ ମେହି କୁବନେ ।
ଅଯଧିନି ଅଯଧିନି ମଦୀ ଶୁଣି କାଣେ ॥
ବିଜ୍ଞର ବିଜ୍ଞର ଶୁଣି ଶୁକ୍ଳ ଦେଦ ଧରି ।
ମହାଶଙ୍କ କୋଳାତମେ ପୂରିଲ ଯେଦିବୀ ॥
କୋଟି ଘନ୍ଟା କୋଟି କୋଟି ଶର୍ଵବାଜେ ।
ସୀତା ସହ ବ୍ରାମମଥେ ଶ୍ରୀରାମ ଦିବାଜେ ॥
ଦେ ଶ୍ଵାମେର ବୃକ୍ଷ ପଞ୍ଚପକ୍ଷୀ ଆଦି ସତ ।
ମେ ସବାର ଭାଗ୍ୟ କଥା ଆଦି କବ କଣ ॥
ଦେହେତୁ ସୀଜାର ମହ ଶ୍ରୀରମନଙ୍କନ ।
ଲିରଭୁବ କରିତେହେ ଚତୁର ଦର୍ଶନ ॥

କେହ କେତ ଉଚ୍ଛେଷ୍ଟରେ ଗାନ୍ଧ କରିଲେହୁ ।
 କେହ ନୃତ୍ୟ କରେ କେତ ବାହୀ ବାଜାଇଲେ ॥
 କରିଲେ ପ୍ରଶଂସା କେହ ହରିଷ ଅନ୍ତରେ ।
 ଏହୁ ରୂପେ ରାମରୁଖେ ଶ୍ରୀରାମ ବିଠରେ ।
 ବିଭାଗିତାମୟୀ ସୀତା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ବନନେ ।
 ପରିତୃପ୍ତ ତାଙ୍କ କର ସତ ଦେବଗଣେ ।
 ତୋରବା ଏକଥେ ମୌର ଶୁନନ ବଚନ ।
 ଗନ୍ଧର୍ବ କିରତ ଆଦି ସତ ଭକ୍ତଗଣ ॥
 ମୌର ନିମନ୍ତ୍ରିତ ସେ ସେ ମନାତେ ଲାଗେ ।
 ଭୋଜନ କରନ ମନେ ଏକନ୍ତିତ ହରେ ॥
 ଆନ୍ତିକ୍ରମେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ନା କୈଳ ସାହାର ॥
 ଭୋଜନ କରନ ମନେ ସହିତେ ତାହାର ॥
 ମୁଖେତେ ଭୁଞ୍ଜନ ମାନୀ ରମ ପୁନ୍ନଗଣ ।
 ଆମର ଆଜାତ ସବେ କରନ ଭୋଜନ ॥
 ସୀତା ଆଜାତ ଶିରଧୀର୍ଯ୍ୟ କରି ଦେବଗଣେ ।
 ଗନ୍ଧର୍ବ କିରତ ଆଦି ଆଙ୍ଗାଦିତ ମନେ ॥
 ଅବର୍ତ୍ତ ତଥେନ ମନେ କରିଲେ ଭୋଜନ ।
 ଆନନ୍ଦେ ଭୋଜନ କରି କୈଳ ଆଚମନ ॥
 ଆମକୀର ଅଙ୍ଗ ତୈତେ ସେ ମନ ପୁରୁଷେତେ ।
 ତଥେହିଲ ଉଥପର ସୀତା ଆମେଶେତେ ॥
 ଏହ କାଳେ ଶ୍ରୀରାମ କରିଲା ଆଚମ୍ବିତେ ।
 ତାହାଦିଗେ ଅଜେ ଲାଗ କରି ହର୍ଷିତେ ॥
 ସୀତା ମହ କୌଡ଼ାର ଅବର୍ତ୍ତ ରାମଧନ ।
 ବୁଦ୍ଧାଜେନ ରାମରୁଖେ ବ୍ରଜ ମନାତନ ॥

তাহাৰ উপমা দিতে নাহি ত্ৰিসংলাঠে।
অশেষ শ্ৰীদ্বাৰামলীলা কে বর্ণিতে পাবো ॥
ভক্ত বৎসল রাম মশৱৰসূত ।
কৃপাময় বিশেষ অশেষ গুণমূত ।
শ্ৰীকেৰাতুলনাথ চাটে চৱণে শৰণ ।
ব্ৰাহ্মণামলীলা কথা হৈল সমগ্ৰী ॥

ইতি শ্ৰীজ্ঞানকাটে সহায়োগে শ্ৰীউমা ভট্টেছুৰ,
সন্ধানে বাসন্দীৰ সংহিতায়াঁ রাম-
ৰাম শৃঙ্খি অধ্যায় ।

